

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἴνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 16^{ην} Μαΐου 1898

Ἔτος 20^{ον}.— Ἀριθ. 20—21



ΕΚΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΙΜΑΙ ἑτοιμος — μού εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ψυχογυῖός μου Ἀνανίας — ἐδιάβασα καὶ κατέταξα ὅλας τὰς ἐπιστολάς. Ὅποτε θέλετε, κυρία Διάπλασις...

— Τώρα ἀμέσως, ἀπήντησα.

— Πολὺ καλά. Νὰ φωνάξω τὴν Μάρθαν καὶ τὰς ἀδελφάς μου.

— Νὰ τὰς φωνάξῃς!

Ὁ Ἀνανίας ἐξῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἤρχισε νὰ φωνάξῃ: Μάρθα!.. Ἀγάπη!.. Πίστις!.. Ἐλπίς!.. Καλή!.. κτλ. κτλ. Εὐτυχῶς αἱ καλούμεναι ἐφάνησαν πολὺ πρόθυμοι, καὶ ὁ Ἀνανίας δὲν εὗρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ δεκατρία αὐτὰ ὀνόματα. Εἶδεν μὲν, ἀλλοίμονον! ὅλον τὸ πρῶτ' ὅτι ἐπερνοῦσε μὲ φωνές... Ἀφίνω δέ, ὅτι δὲν ἐκάλεσε τὴν Πίσσαν οὔτε μίαν φωνήν, διότι μόλις ἡ ἑξυπνὴ μου γάτα ἐμυρίσθη ὅτι πρόκειται περὶ Κυριακῆς, δηλαδὴ περὶ συναθροίσεως, ἔτρεξεν ἐκ τῶν πρώτων, προστριβομένη εἰς τοὺς πόδας ἐπὶ—

πλων και ανθρώπων, με σηκωμένην ούραν και με ήχηρό-
τατα γουργουρητά! Διότι της Πίσσας της άρέσει πολύ
νά μας βλέπη μαζεμένους... Ίσως από την γλυκειάν ανά-
μνησιν της τραπέζιας.

Μετ' ολίγον τὸ *τερπνόν* μου γραφεῖον ἐγένεν εἴπερ
ποτε τερπνότερον, με τὴν μεγάλην τράπεζαν εἰς τὸ μέ-
σον, περίξ της οποίας εἶχεν ἀραδιασθῇ ὑπὸ τὴν προε-
δρεῖαν μου ὅλον τὸ σπιτικόν, καὶ ἐπὶ της οποίας εἶχον
παραταχθῇ οἱ σωροὶ τῶν ἐπιστολῶν σας. Μόνον ἡ Πίσσα
μου ἐφαίνετο ἀποροῦσα πῶς εἰς ἓνα τόσῳ μεγάλο τρα-
πέζι δὲν ὑπῆρχον πιάτα καὶ φαγητά... Ἀλλὰ καθὼς
μᾶς ἔδλεπεν ὅλους γύρω-γύρω, ὅπως καὶ εἰς τὴν τραπε-
ζίαν, ἤλπιζεν ὅτι τὰ φαγητά θὰ ἤρχοντο εἰς τὸ τέ-
λος, καὶ ἐπερίμενεν ἥσυχῃ. «Τί διάβολο! ἔλεγεν» εἶνε
δυνατὸν νὰ καθήσουν ἔτσι χωρὶς νὰ φάγουν; πρὸς τί;...»
Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι θὰ ἐπερίμενε πολύ, χωρὶς νὰ ἰκα-
νοποιῖται. Ἀλλὰ τὰ ζῶα δὲν ἀπογοητεύονται εὐκολα·
ἐλπίζουν καὶ ἐπιμένουν περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

— Ἐχει τὸν λόγον ὁ Ἀνανίας, εἶπα.

Ὁ ψυχογυῖός μου ἠγέρθη καὶ ἤρχισεν:

— Ἡ εἰσήγησίς μου θὰ εἶνε πολὺ σύντομη. Ἄλλως τε
σήμερον ἔχομεν μεγάλην ἀνάγκην συντομίας... δηλαδή,
ὄχι μόνον συντομίας, ἀλλὰ καὶ ἐγώ...

— Θὰ τὴν ἐπιτύχωμεν, ἂν ἀφήσῃς πρῶτα-πρῶτα τὰ
ἀνδίστατα καλαμπούρια σου! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγάπη, κατη-
γανακτημένη διὰ τὸ πραξικόπημα.

— Ἀς εἶνε, ἔτσι τῶπα! ἀπήντησεν ὁ ἀγαθὸς Ἀνα-
νίας μειδιών. Ἐλεγα λοιπὸν ὅτι σήμερον ὅλοι μας πρέ-
πει νὰ εἴμεθα ἐγώ... ὄχι δά! σύ... σύντομοι.

Ἡ Ἀγάπη μ' ἐκύτταξεν ἀπελπισ, ὡς νὰ μου ἔλεγε:
«Καλὲς αὐτὸς εἶνε ἀδιόρθωτος!» Ὁ Ἀνανίας ἐξηκολού-
θησεν ἀπαθῆς:

— Καὶ τοῦτο, διότι αἱ ἐπιστολαὶ τῶν παιδιῶν αὐτὴν
τὴν φορὰν εἶνε τόσῳ πολλαί, τόσῳ ποικίλαι, τόσον ἐκτε-
νεῖς καὶ τόσον ὠραῖαι αἱ περισσότεραι, ὥστε ἂν ἠθέλαμεν
νὰ εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ δικά μας...

— Καλαμπούρια, συνεπλήρωσεν ἡ Ἀγάπη.

... δὲν θὰ μας ἐφθάναν οὔτε δώδεκα διπλὰ φύλλα
της «Διαπλάσεως»! Δοξάζω μάλιστα τὸν Θεόν, (καὶ ἐδῶ
ὁ Ἀνανίας ἐσταυροκοπήθη) ποῦ ἡ Κυριακή μας αὐτὴ
ἔτυχε νὰ εἶνε ὅλως διόλου εἰρηνική. Οὔτε παθήματα
Μάρθας, οὔτε περιπέτειαι, οὔτε Φάληρα, οὔτε ποδήλατα,
οὔτε σπασίματα ποδιῶν, οὔτε Ἀζαρίαις, οὔτε τίποτε...
Ἔτσι δὲν θὰ ἔχωμεν νὰ διηγηθῶμεν τίποτε τὸ παρεκβα-
τικόν, καὶ θὰ ἔλθωμεν ἀμέσως εἰς τὸ θέμα.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον! εἶπα ἐγώ. Λοιπὸν, ἡ
ἐρώτησις διὰ τὴν Ἑκτὴν Κυριακὴν ἦτο ἡ ἐξῆς: «Ἐὰν
διὰ μίαν καὶ μόνην ἡμέραν σὰς ἐδίδετο ἐξουσία νὰ κά-
μετε ὅ,τι θέλετε, τί θὰ ἐκάμνατε; Πῶς ἠθέλατε μετα-
χειρισθῇ τὴν παντοδυναμίαν σας αὐτήν;» Λέγε μας
τώρα, Ἀνανία, πῶς καὶ τί ἀπήντησαν οἱ φίλοι μου.

— Ἐδῶ εἶνε αἱ ἐπιστολαί, κυρία, ἀπήντησεν ὁ ψυχο-
γυῖός μου. Τὰς διήρσα πρῶτα εἰς δύο μεγάλους σωρούς.
Ἀπ' ἐδῶ εἶνε αἱ ἐπιστολαὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν ζητοῦν
μεγάλα καὶ ἀδύνατα πράγματα, δηλαδή ἐκείνων, οἱ ὅποιοι
θὰ ἤμποροῦσαν νὰ κάμουν αὐτὰ τὰ ὅποια θὰ ἔκαμναν,
καὶ χωρὶς παντοδυναμίαν, χωρὶς ὑπεράνθρωπον δύναμιν,
χωρὶς ὑπερφυσικὴν ἐπέμβασιν.

— Ἐνόησα, εἶπεν ἡ Ἀγάπη· αὐτοὶ εἶνε οἱ ὀλιγαρκεῖς.

— Ἡ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι εἴμπορεῖ νὰ μὴ ἐνόησαν καλὰ-
καλὰ τὴν ἐρώτησιν, εἶπα ἐγώ. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε!... Καὶ ὁ
ἄλλος σωρὸς;

— Ὁ ἄλλος σωρὸς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀνανίας, ἀπο-
τελεῖται ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ ἔκα-
μναν πράγματα ἀνθρωπίνως ἀδύνατα, ἢ τοῦλάχιστον
δυσκολώτατα, ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ ἐζήτουν ἐξουσίαν καὶ
δύναμιν ὑπερφυσικὴν ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀπὸ καμμίαν καλὴν
μοῖραν ἢ ἀπὸ καμμίαν μάγισσαν...

— Βλέπετε; Αὐτοὶ ἐνόησαν καλλίτερα τὴν ἐρώτησιν,
εἶπα ἐγώ.

— Ἀλλὰ καὶ τὸν ἓνα σωρὸν, καθὼς καὶ τὸν ἄλλον,
ἐξηκολούθησεν ὁ ψυχογυῖός μου, τοὺς διήρσα κατόπιν
εἰς ἄλλους μικροτέρους, χωρὶς τὰς ὁμοειδεῖς ἀπαντήσεις
καὶ τοποθετήσας χωριστὰ π. χ. τὰς σχετιζομένας μετὰ τὴν
πατρίδα, χωριστὰ τὰς σχετιζομένας μετὰ τὴν φιλανθρω-
πίαν, χωριστὰ τὰς σχετιζομένας μετὰ τὴν ἐργασίαν ἢ μετὰ
τὴν διασκέδασιν κτλ. καὶ χωριστὰ πάλιν τὰς ἰδιορρυθ-
μους ἀπαντήσεις, τὰς πρωτοτύπους καὶ παραδόξους.

— Εὐγε, Ἀνανία! Ἡ μέθοδός σου εἶνε πολὺ καλὴ.
Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἤμπορέσωμεν ν' ἀναγνώσωμεν
τὰς ἐπιστολάς μετὰ σειρὰν καὶ μετὰ τάξιν, νὰ τὰς συγκρίνω-
μεν καὶ νὰ τὰς κρίνωμεν. Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἂς ἀρχίσῃ ἡ
ἀνάγνωσις. Ὅλοι μας θὰ διαβάσωμεν μετὰ τὴν σειρὰν. Ἀρ-
χίσε σύ, Ἀγάπη, καὶ ἅμα κουρασθῇς μᾶς το λέγεις.

Ἡ Ἀγάπη ἔβαλεν ἐμπρὸς της τὸν πρῶτον σωρὸν καὶ
ἤρχισεν ἡ ἀνάγνωσις.

Ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου γράφουν, ὅτι τὴν ἡμέ-
ραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ εἶχαν ἐξουσίαν νὰ κά-
μουν ὅ,τι θέλουν, θὰ τὴν ἀφιέρωναν εἰς τὴν ἐργασίαν.
Ἀλλὰ δι' αὐτό, μοῦ φαίνεται, ὄχι παντοδυναμία,
ἀλλ' οὔτε ἀπλή ἄδεια δὲν θὰ ἐχρειάζετο. Παραδείγματός
ἡ χάριν ὁ Σοφὸς Σωκράτης θὰ ἐμελέτα τὰ μαθήματά του καὶ
θὰ ἔλυνε τὰς Πνευματικὰς μου Ἀσκήσεις — πράγμα τὸ
ὁποῖον, βεβαίως, εἴμπορεῖ νὰ κάμνη καὶ κάθε ἡμέραν. Τὸ
ἴδιον λέγω καὶ διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀράτου — ὁ ὁποῖος
ἀντὶ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ ἔκαμνεν ὀλίγας σωματι-
κὰς — καὶ διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀγγέλου Φιλοπούλου,
καὶ διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ὑδατος τῆς Στυγός, — ἂν καὶ
ἡ ἐργατικὴ μονοτονία αὐτῆς θὰ ἐποικίλετο μ' ἓνα περί-
πατον διὰ λέμβου τὸ πρῶτ καὶ μετ' ολίγον θέατρον τὸ
βράδυ. Δὲν θ' ἀναφέρω ἄλλους ἐκ τοῦ σωροῦ αὐτοῦ. Τοὺς
ἐπαίνω ὅμως ὅλους διὰ τὴν πρὸς τὴν ἐργασίαν ἀγάπην
τῶν, μολονότι φανερόντι κάποιαν περιφρόνησιν πρὸς τὴν
ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν διὰ μίαν ἡμέραν τοῖς ἐχάριζεν
ἡ ἐρώτησίς μου.

Τώρα ἔρχεται ἡ σειρὰ τῶν *φιλανθρώπων*. Καὶ πρῶτα-
πρῶτα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι συνδυάζουν τὴν φιλανθρωπίαν μετὰ
τὴν διασκέδασιν. Τὸ Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς, παραδείγμα-
τος χάριν, ἀφοῦ ἐπερνοῦσε μίαν ὠραίαν καὶ διασκεδαστι-
κωτάτην ἡμέραν, μετὰ φίλας, μετὰ ποδήλατον, μετὰ γεῦμα,
μετὰ τείον ὑπὸ τὰ δένδρα κτλ. τὸ βράδυ θὰ ἔρραπτε φορέματα
διὰ τὰ πτωχὰ παιδάκια τῆς Θεσσαλίας. Καὶ ἡ Αἰρὰ τοῦ
Φαλήρου θὰ διεσκέδαζεν ἐπίσης καλὰ, εἴτε εἰς τὸ θέα-
τρον, εἴτε εἰς τὸ Φάληρον, μετὰ γεῦμα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον
καὶ μετὰ θαλάσσιον περίπατον ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς Σελήνης.
Προτῆτερα ὅμως θὰ ἐπεσκέπτετο δύο τρεῖς οἰκογενεῖας
πτωχῶν, θὰ τοῖς ἐπλήρυνε τὰ ἐνοίκια ἐνός ἔτους, καθὼς

καὶ τὰ δίδακτρα τῶν τέκνων τῶν, καὶ ἐν γένει θὰ τὰς
ἀπῆλλασεν ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν στενοχωρίαν. Ὁ Σοφὸς
Πιττακὸς θὰ παρεκάλει τοὺς γονεῖς του νὰ του δώσουν
ἡμιμῆρας ὅσα χρήματα θὰ του ἔδιδαν ὅλον τὸ ἔτος, καὶ θὰ
τα διένεμεν εἰς πτωχοὺς. Ἀλλὰ τί ὠραῖα ποῦ θὰ ἐπα-
νηγύριζε τὴν φιλανθρωπικὴν αὐτὴν πράξιν! Ἐν πρώτοις
θ' ἀνῆρχετο εἰς ἓνα λόφον, διὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν ἀνατο-
λὴν τοῦ ἡλίου. Ἐπειτα, θὰ ἐγευμάτιζε μετὰ τοὺς γονεῖς
του. Ἐπειτα περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, θὰ ὕψωνεν ἓνα
χάρτινον ἀετόν, ἀπὸ τὸν ἴδιον λόφον. Καὶ τέλος τὸ
βράδυ, μετὰ τὸ δεῖπνον, θὰ παρίστανε καμμίαν κωμω-
δίαν μετὰ τὴν ἀδελφὴν του καὶ τὰ ἐξαδέλφια του, διὰ νὰ
διασκεδάσουν ὅλοι. (Σημειώσατε, ὅτι εἰς τὸ σπῆτι τοῦ
Σοφοῦ Πιττακοῦ λειτουργεῖ ἓν μικρὸν οἰκογενειακὸν θέα-
τρον.) Ὁ μικροῦτσικος φίλος μου Δομένικος Μιχαήλ Κα-
πέλλος μοῦ γράφει: «Θὰ ἔκαμνα πολλὰ πολλὰ: ἀλλὰ
θὰ ἐπροσπαθοῦσα μετὰ κάθε τρόπον, ὥστε τὴν ἄλλην ἡμέραν
αὐτῆς τῆς ἐξουσίας, νὰ μὴ συμβῇ νὰ δυσανεστήσω τὸν δά-
σκαλό μου, διότι δὲν θὰ ἤξευρα
τὰ μαθήματά μου· οὔτε νὰ
κάμω τὴ μαμμά μου νὰ λυπηθῇ,
διότι θὰ ἤμουν ἄρρωστος...
Ἡθελα δηλαδὴ νὰ διασκεδάσω
τόσο, ὥστε νὰ μὴ κάμω κακὸ
οὔτε ἑστὸν ἑαυτό μου, οὔτε εἰς
τοὺς ἄλλους. Μοναχὰ τὰ πτω-
χόπαιδα τοῦ σχολείου μας ἂν
μποροῦσα αὐτὴ τὴν ἡμέραν νὰ
τὰ κάμω λίγο νὰ χαροῦν μετὰ
κανένα φορεματάκι ἢ μετὰ λίγα
γλυκά, τότε, ἀγαπητῇ μου
Διαπλάσι, θὰ ἐκαταλάβαινα
καλὰ-καλὰ αὐτὴν τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν τῆς καρδιάς μου!»
Εὐγε, παιδί μου! — Ὁ Ἀσκητὴς τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ,
ἀφοῦ πρῶτα θὰ ἔλεουσε τοὺς πτωχοὺς, θὰ ἐπήγγαιεν εἰς τὸ
ζαχαροπλαστεῖον νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλίαν του μετὰ σοκολάτας
καὶ μετὰ γλυκίσματα (πῶ, πῶ, τί λιχουδίας!) ἔπειτα, διὰ
νὰ χωνεύσῃ βέβαια, θὰ ἔπερνε ἓνα ποδήλατον καὶ καμμίαν
δωδεκαρία σκυλιά, θὰ τοὺς ἔδενε ἑστὴν οὐρὰ ἀπὸ μίαν
κατσαρόλα καὶ θὰ τα ἄφινε νὰ τρέξουν, ἐνῶ θὰ ἔτρεχε
καὶ ἐκεῖνος μαζί τοὺς μετὰ τὸ ποδήλατον, (ἄλλου εἶδους
γλέντι αὐτό!) καὶ ὁποῖο σκυλὶ θὰ ἐνικοῦσε εἰς τὸν δρόμον,
θὰ τὸ ἔπερνε. Ὑστερα θὰ ἐπήγγαιεν εἰς τὸ σπῆτι, ὅπου
θὰ εἶχε προσκεκλημένους ὅλους του τοὺς συμμαθητάς, διὰ
νὰ τοὺς διηγηθῇ τὰς λεπτομερείας τοῦ πρωτοτύπου αὐ-
τοῦ σκυλοποδηλατικῶν ἀγῶνος!!! — Τὴν διασκέδασιν
μετὰ τὴν φιλανθρωπίαν συνδυάζουν ὁμοίως ὁ Στέφανος
Κότινος, ὁ Νικόλαος Ἰωαννίδης καὶ ἄλλοι πολλοί.

Τώρα ἔχομεν τοὺς καθαρῶς φιλανθρώπους, καὶ ὁ σωρὸς
τῶν ἐπιστολῶν τῶν περνᾷ εἰς τὴν Πίστιν, ἡ ὁποία ἐξα-
κολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν.
Ἡ Ἀστερόεσσα Νὺξ θὰ ἔκαμνεν αἷ, τι θὰ τῆς ὑπηγό-
ρευεν ἡ συνειδήσις τῆς, ἐπὶ καλῷ σκοπῷ, ἐξασκοῦσα τὸ
ἔργον τῆς ἀγαθοεργίας. — Ἡ Ἀγγυρα τῆς Φιλίας θὰ
ἔκαμνεν ἓνα μεγάλο τραπέζι εἰς τοὺς πτωχοὺς, τὸ ὁποῖον
θὰ εἶχεν ἀπλῶς μὲν ἄλλ' ἄφθονον φαγητόν. — Ἡ
Κόρη τοῦ Πηλίου θὰ ἔδιδεν εἰς τοὺς ἀέργους τῶν Ἀθη-
νῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς ἀεργασίαν διὰ νὰ πορίζωνται τὰ

πρὸς τὸ ζῆν. — Ἡ Γαληνιαία Θάλασσα θὰ ἔκαμνεν ἓνα
ὠραῖο τραπέζι εἰς τὰ παιδιὰ τῶν προσφύγων Θεσσαλῶν
καὶ Κρητῶν, θὰ τοὺς ἐχάριζε διάφορα παιγνίδια καὶ θὰ
τοὺς ἔδιδε λεπτὰ διὰ τοὺς γονεῖς τῶν. — Ἡ Βιηλία θὰ
ἤνοιγε τὸ μικρὸν τῆς βαλάντιον καὶ θὰ ἐπήγγαινε κατ' ἐν-
θεῖαν εἰς τὰς οἰκίας τῶν πτωχῶν (καὶ ἐννοεῖτε πλέον
διατί). Ἀλλὰ τί καλλογραμμμένη ποῦ εἶνε ἡ ἐπιστολή
τῆς καὶ πόσον τρυφερὰς ἐκφράσεις τῇ ὑπηγόρευσεν ἡ πρὸς
τὴν πτωχείαν συμπάθεια τῆς καλῆς τῆς καρδιάς! — Ἡ
Ναυσικᾶ μοῦ ἐνθυμίζει τὴν παροιμίαν «ἂν διψᾷ ἡ αὐλή
σου, μὴ ρίξῃς τὸ νερὸ παρέξω» καὶ μοῦ λέγει, ὅτι αὐτὴ
θὰ ἐβοηθοῦσε ὅλους τοὺς γειτόνους τῆς, καὶ προπάντων
τὴν δυστυχισμένην τὴν Ἀσμήναν, ἡ ὁποία εἶνε ἡ πλέον
πτωχὴ ἀπὸ ὅλους, γιατί ἔχει καὶ ἐξῆ παιδιὰ... — Τὰ
ἴδια σχεδὸν μοῦ γράφει καὶ ὁ Κερκυραϊκὸς Μύρμηξ, ἀλλὰ
μετὰ ἀλακωνικότητα γιατί αὐτὸς δὲν ἔχει πολλὰ λόγια
σὰν τὴν ἀδελφὴν του τὴν Ναυσικᾶν, (ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι

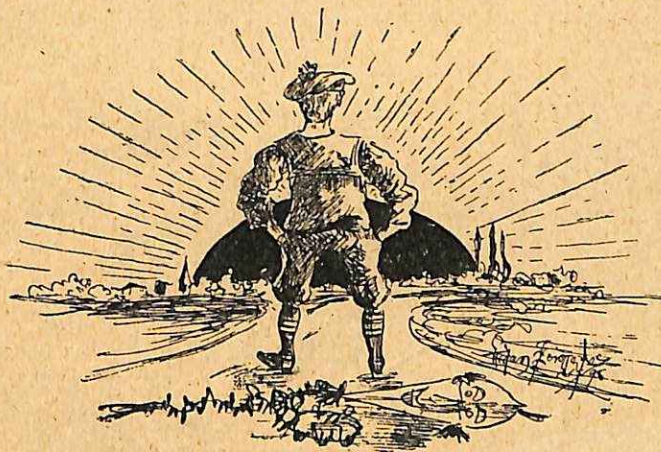
εἶνε πολὺ χαριτωμένα αὐτὰ τὰ
ἀδελφάκια καὶ πολὺ μ' εὐχα-
ριστοῦν αἱ πάντοτε ἀφελέστα-
ται ἐπιστολαὶ τῶν). — Τὸ Τί
με μέλλει θὰ ἐμοίραζε φορέ-
ματα εἰς τὰ πτωχὰ παιδιὰ καὶ
εἰς τοὺς πτωχοὺς γέροντας. —
Πτωχοὺς ἐπίσης θ' ἀνεκούφιζαν
κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους
τρόπους ἡ Κασσιόπεια, ἡ Ὠ-
ραία Ἀρθοδόκη, τὸ Χρυσό-
ψαρο, ἡ Καλὴ Ὁρεῖς, ἡ Ἀγ-
γελικὴ Π. Δημητροπούλου κλ.
κτλ. Τέλος ἡ Πυθία μοι διη-
γεῖται πῶς διηλθε μίαν ὁλόκλη-
ρον ἡμέραν ἐλευθερίας, ἡ ὁποία

τῆς ἐδόθη — τότε ποῦ ἦσαν εἰς τὴν Θεσσαλίαν — καὶ πό-
σον ἠυχαριστήθη ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν ὁποίαν ἔπραξε,
πολὺ ἀξιεπαλῶς.

Βλέπετε, ὅτι ἐξακολουθεῖ ἀκόμη ἡ παρανόησις τῆς
ἐρωτήσεως καὶ ἡ παράταξις ἐπιθυμιῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἤμ-
ποροῦσαν νὰ ἐκπληρωθῶν καὶ χωρὶς παντοδυναμίας.
Ἀποδείξεις αὐτῆς ἡ Πυθία, ἡ ὁποία, ἔκαμνεν ἤδη ὅ,τι θὰ
ἐπεθύμει νὰ κάμῃ, μόνον μετὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν
τῆς ἐχάριζεν ἡ μητέρα τῆς — καὶ δὲν πιστεύω ἡ καλὴ
μητέρα τῆς Πυθίας νὰ εἶνε οὔτε μοῖρα, οὔτε μάγισσα,
οὔτε Θεός.

Ἐρχεται τώρα ἓνας ἄλλος μεγάλος σωρὸς, τὸν ὁποῖον
μᾶς διαβάξει ἡ Ἐλπίς. Εἶνε αἱ ἐπιστολαὶ ἐκείνων, οἱ
ὅποιοι θὰ ἐχρησιμοποιοῦν τὴν ἡμέραν τῶν πρὸς διασκέδα-
σιν ἀποκλειστικῶς.

Νὰ πρῶτος-πρῶτος ὁ Μακρολέτεας, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν
συνήθη του ζωρότητα μᾶς διαβεβαίονει ὅτι θὰ διεσκε-
δάξῃ τόσον, ὥστε, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον «θὰ ἔκαμνε
τὸν διάβολον τέσσαρα!» — Τὸ Σκαγιδάκι θὰ διεσκέδαζε
μετὰ τοὺς φίλους του, παίζον διάφορα παιγνίδια. — Ἡ Ἡ-
μερος Περιστερὰ θὰ ἐπήγγαιεν εἰς τὴν ἐσχόλῃ, θὰ ἐκάθητο
εἰς ἓνα λόφον καὶ θὰ ἔπερνε τὰ φυλλάδιά μου, ἀφ' ἐνός
μὲν διὰ νὰ βλέπη τόσον ὠραῖα μέρη, καὶ ἀφ' ἐτέρου διὰ
ν' ἀναγινώσκῃ τόσον ὠραῖα πράγματα. — Τὸ Μεσολογγι-
τάκι θὰ ἔκαμνεν ἓνα μακρινὸν περίπατον καὶ θὰ ἐπέστρε-



«Διὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου». (Σελ. 155, στήλ. α'.)

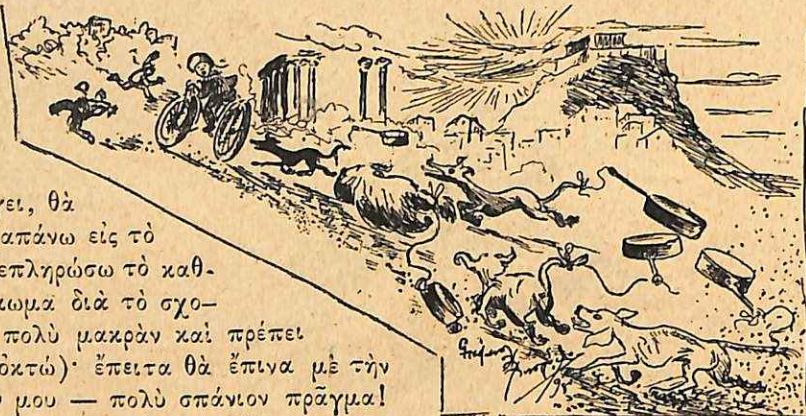
φεν εις τὸ σπῖτι ἀφοῦ πρῶτα θὰ ἐπισκέπτετο ἐν ζαχαροπλαστεῖον καὶ θὰ ἔτρωγεν ἀρετὰ γλυκά». Φρονεῖ ὅμως ὅτι θὰ ἐπρότιμα νὰ τον διευθύνουν πάντοτε οἱ μεγάλοι καὶ νὰ μὴ τον ἀφίνουν νὰ κάμνη ὅ,τι θέλῃ οὔτε διὰ μίαν ἡμέραν (ἴσως διὰ νὰ μὴ φάγῃ πάρα πολλὰ γλυκά, καὶ στομαχιάσῃ). — Ἡ *Νύμφη Καλυψώ* ἂν ἦτο καλοκαίρι, θὰ πῆγαινε μὲ τὰς μικρὰς ἐξαδέλφας τῆς εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἄν ὅμως ἦτο κακὸς καιρὸς, θὰ ἐπρότιμούσε νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπῖτι καὶ νὰ μαγειρεύσῃ· «ἤθελα πολὺ, λέγει, νὰ κάμω μακαρόνια, πέρδικα μὲ πατάτες, ζωμὶ καὶ κουλουράκια· θὰ ἐβάζαμεν μακρυὰ φορέματα καὶ θὰ ἐκάμαμεν τὰς κυρίας· καὶ ὕστερα θὰ ἐτρώγαμεν μὲ ὄρεξιν καλὴν». Ὡ, δὲν ἀμφιβάλλω... — Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε καὶ ἄλλαι πολλαὶ φίλαι μου, ἐκ τῶν ὁποίων θ' ἀναφέρω μόνον τὴν *Ἀστραπὴν*. Αὐτὴ, λέγει, ἂν ἦτο καλοκαίρι, θὰ ἐκάμνε μὲ τοὺς γονεῖς τῆς καὶ μὲ τοὺς συγγενεῖς τῆς, μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὴν Πεντέλῃν μὲ τὰ γαϊδουράκια· ἂν δὲ ἦτο χειμὼν, θὰ ἐξέλεγε τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων τῆς καὶ θὰ ἐκάμνε μίαν λαμπρὰν ἀπογευματινὴν.

Πολὺ ἐνδιαφέρουσα εἶνε ἡ ἐπιστολὴ τῆς *Παπαρούρας τῆς Πεντέλης*: «Πρῶτον, λέγει, θὰ ἔμενα μίαν ὥραν παραπάνω εἰς τὸ κρεββάτι μου, διὰ νὰ ξεπληρώσω τὸ καθημερινὸν βιαστικὸν σήκωμα διὰ τὸ σχολεῖον (διότι καθήμεθα πολὺ μακρὰν καὶ πρέπει νὰ εἶμαι ἐκεῖ εἰς τὰς ὀκτώ)· ἔπειτα θὰ ἔπινα μὲ τὴν ἡσυχίαν μου τὸν καφέν μου — πολὺ σπάνιον πράγμα! — καὶ τότε θὰ ἐσκεπτόμην τί θὰ ἐκάμνα ὅλην τὴν ἡμέραν». Λοιπὸν: ἂν ὁ καιρὸς ἦτο καλός, ἐκδρομὴ εἰς τὴν Πεντέλῃν (ὅπου θὰ ἐμάζευεν ὅλες τὰς παπαρούνας καὶ θὰ μού τις ἔστελλεν)· ἂν ὁ καιρὸς ἦτο ὀλίγον ἀνεμώδης, βάρκα μὲ πανιά, καὶ εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνέμου (ἀλλὰ νὰ μὴν ἐπάθαιναν τίποτε)· ἂν πάλιν ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός καὶ κρύος, συναναστροφὴ εἰς τὸ σπῖτι, φωτιά, τσάι, γλυκίσματα, μπισκότα, Διάπλασις καὶ τὰ ρέστα. Καὶ ἐπιτέγει: «Νομίζεις, ἀγαπητὴ μου, ὅτι θὰ ἐχορταίναμεν νὰ ὀμιλοῦμεν διὰ σέ, μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν;»

Τὰ ἴδια μού γράφει καὶ ἡ *Καρδερίνα*. Μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἡ διασκεδαστικὴ τῆς ἡμέρα δὲν ἀρχίζει ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Θὰ ἐκάμνε καὶ αὐτὴ μίαν ἐκδρομὴν ἢ πεζὴν, ἢ μὲ γαϊδουράκια, ἢ μὲ βάρκαν (κατὰ τὰς περιστάσεις)· θὰ ἐπαιζε πιάνο, ἢ θὰ ἐζωγράφιζεν, ἢ θὰ κατεγίνετο μὲ τοὺς Διαγωνισμούς μου (κατὰ τὴν ὁρεξίν ποῦ θὰ εἶχε)· καὶ ἂν ἦτο καλοκαίρι, θὰ ἐκάμνε ἕνα ταξιδάκι μὲ τὸ ἀτμόπλοιο μέχρι Αἰγίνης, ἢ μέχρι Πόρου, ἀλλὰ μὲ καλὴν βεβαίως συντροφίαν. Καὶ εἰς τὸ τέλος ἀναφωνεῖ: — Ὡ, πόσα δύναται τις νὰ κάμῃ εἰς μίαν ἡμέραν ἐλευθερίας, εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά!

Τελευταία εἰς τὸν σωρὸν αὐτὸν ἦτο ἡ ἐκτενὴς ἐπιστολὴ τοῦ *Ὀλυμπιονίκου*, τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσα ἐγὼ ἡ ἴδια. Εἰς τὴν ἀρχὴν, τί ὥραϊα ποῦ περιγράφει τὸν Ἀνανίαν διαιροῦντα καὶ ὑποδαιροῦντα τὰς ἐπιστολάς, καὶ πάλιν ὑποδαιροῦντα τὰς ὑποδαιρέσεις των, καὶ πάλιν διαιροῦντα καὶ πάλιν ὑποδαιροῦντα, ὥς νὰ καταρτίσῃ τοὺς σωροὺς του καὶ τὰς πυραμίδας του, τὰς

ὁποίας, ἂν ὁ *Ὀλυμπιονίκης* ἦτο πλησίον του, θὰ τοὺς ἐρρίπτε διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ θυμώσῃ... Πάρα-κάτω λέγει διὰ τὰς κακογραμμένας ἐπιστολάς, ὅτι, διὰ νὰ τὰς ἀναγνώσῃ κανεὶς, χρειάζεται νὰ λάβῃ μικροσκοπὸν, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μεγεθύνουν τὰ ἀντικείμενα 10,000 φορές (καὶ νὰ σας πῶ, χρειάζεται κάπου-κάπου τέτοιον μικροσκοπὸν διὰ τὸ στρυμωγμένον γράψιμον τοῦ φίλου μας *Ὀλυμπιονίκου*!) Καὶ ἔπειτα μᾶς διηγεῖται πῶς θὰ ἐπερνοῦσε καὶ αὐτὸς τὴν ἡμέραν του. Ἡ ἡμέρα αὕτῃ, λέγει, θὰ ἦτο νεφελώδης. Εἰς τὰς ἑξ τὸ πρῶτ' θὰ ἐπεδιβάζετο εἰς ἕνα μικρὸν καίκι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ θὰ μετέβαινεν εἰς Αἰγίνα, Μεθана καὶ Πόρον. Ἡ ἀνοδος θὰ ἐγίνετο μὲ γαλήνην, ἀλλ' ἡ κάθοδος μὲ τρικυμίαν. Καὶ ὁ *Ὀλυμπιονίκης* θὰ ἐπέστρεφεν εἰς Πειραιᾶ ἐν μέσῳ θυέλλης, ἀστραπῶν, βροντῶν, κεραυνῶν... διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀνακράξῃ: «Θάλασσα! Θάλασσα! Καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς θυέλλαις σου ἀγαπητὴ εἶσαι!»



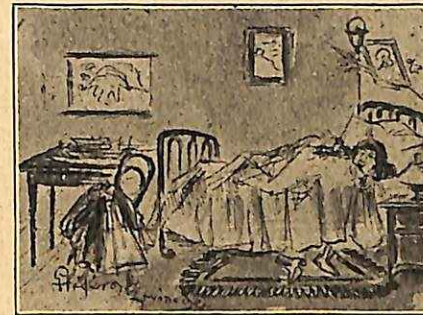
«Ἄλλου εἶδους γλῆντι αὐτό!»
(Σελ. 155, στήλ. α'.)

Αἱ ἐπιστολαὶ μεταθιζοῦνται ἤδη εἰς τὴν Καλὴν, ἡ ὁποία μᾶς ἀναγινώσκει ἕνα μεγάλον σωρὸν, ἀπὸ ποικίλας ἐπιθυμίας καὶ ὁρῆσεις. Ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* γράφει ὅτι, εἰς τρίωρον ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πόλεως του ὑπάρχει πεδιάς, εἰς ἣν ἄλλοτε ἦτο ἐκτισμένη ἡ πόλις Φίλιπποι. Τὴν ἡμέραν λοιπὸν τῆς ἐξουσίας του θὰ μετέβαινεν ἐκεῖ (διὰ... τοῦ καλλιτέρου μέσου μεταφορᾶς) καὶ θὰ διημέρευε, θαυμάζων τὴν χώραν ἐκείνην, ἥτις ἀνέδειξε τόσους ἀνδρείους καὶ ἐξόχους ἄνδρας καὶ ἰδίᾳ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον. — Ὁ *Ἑλλησπορτος* θὰ ἔδρεπεν ὅλα τὰ ἄνθη τοῦ *φθινοπώρου* (ἡ ἐπιστολὴ του φέρει χρονολογίαν 3 Νοεμβρίου) διὰ νὰ στέψῃ τοὺς σεμνοὺς νεκροὺς τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων. — Ἡ *Μικρὰ Γυφτοπούλα* θὰ ἐτόνιζεν ἐν ὥραϊον κομματι καὶ θὰ μού το ἐχάριζε τὴν πρώτην τοῦ Νέου Ἑτους. — Πολλοὶ καὶ διάφοροι γράφουν πολλὰ καὶ διάφορα. Ἀλλὰ δύο ἐπιστολαὶ μᾶς ἐσταμάτησαν περισσότερον:

Πόσαι ιδέαι ἦλθαν διαμιᾶς εἰς τὸν *Σημαιοφόρον*! «Ἄν ἦσαν τοῦλάχιστον διακριτικῆς — γράφει — νὰ ἔρχονται μία-μία μὲ τὴν σειρὰν, ὑπομονή! ἀλλ' αὐτὲς σὰν θεότρελλες ἐχοροπηδοῦσαν γύρω ἔξτὸ κεφάλι μου καὶ ἐφώναζέ κάθε μία τὸν χαβᾶν τῆς. Ἐπιανά τὴν πένναν νὰ γράψω... Τότε δὲ ἦταν ποῦ με τραβοῦσαν, ἄλλη ἀπὸ τὸ μανίκι, ἄλλη ἀπὸ τὸ σακάκι, ἄλλη ἀπὸ τὰ μαλλιά, ποῖαν νὰ προτιμήσω, καὶ ἔτσι δὲν με ἄφιναν νὰ γράψω τίποτε». Τέλος πάντων, μετὰ πολλὰ βάσανα, ἐνίκησεν αὐτὴ ἡ ιδέα: «Ἡθελα, λέγει, διὰ μίαν ἡμέραν — καὶ κατὰ προτίμησιν τὴν Πρωτοχρονιάν, νὰ ἦμουν Δαπόλας (Δαπόλας εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης μεγάλου ζαχαροπλαστείου εἰς τὴν πατρίδα τοῦ *Σημαιοφόρου*) καὶ νὰ ἐκαθήμεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ζαχαροπλαστείου μου, νὰ προσκαλῶ εὐγενῶς ὅλα τὰ πτωχὰ παιδάκια, ἀγόρια καὶ κορίτσια, νὰ ἐμβαίνουν νὰ τρώγουν ὅσα γλυκίσματα ἤθελαν, — ἐννοεῖται.

ὅμως ὅτι θὰ τοὺς ἐκάμνα καὶ ἐγὼ συντροφία». Τί χαριτωμένος ἐπιστολογράφος. ἀλλὰ καὶ τί λιχούδης φιλόανθρωπος αὐτός ὁ *Σημαιοφόρος*! Παναγία μου!

Ἡ δευτέρα ἐπιστολὴ εἶνε τοῦ *Ἀνδρείου Εὐζώνου*. Εἶνε πολὺ καλογραμμένη, ἀλλ' ὁ φίλος μας παρεξήγησε πολὺ τὴν ἐρώτησίν μου — (ὅπως ἐπάνω-κάτω καὶ ὅλοι οἱ μέγχοι τοῦδε παρουσιασθέντες). — Τὴν *παντοδυναμίαν*, ἡ ὁποία θὰ ἐχαρίζετο διὰ μίαν ἡμέραν εἰς τὰ παιδιὰ, δὲν ἔμπορουν τάχα νὰ τὴν μεταχειρισθῶν πρὸς τὸ καλόν; Οὔτε θὰ εἶχε τοῦτο καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν μεγάλων. Εἴμπορεῖ νὰ λείψῃ ἡ ἐπιτήρησις τῶν μεγάλων, ἀλλὰ δὲν ἔπεται διὰ τοῦτο ὅτι θὰ δοθῇ καὶ παντοδυναμία. Ἄλλο τὸ ἕνα, βλέπετε, ἄλλο τὸ ἄλλο.



«Πρῶτον, θὰ ἔμενα μίαν ὥραν παραπάνω εἰς τὸ κρεββάτι μου». (Σελ. 156, στήλ. α'.)

Ὁ *Ἀνδρείος Εὐζωνος* ὅμως ἐνόμισεν ὅτι ἤθελα νὰ καταστήσω τὰ παιδιὰ διὰ μίαν ἡμέραν ἐλεύθερα μόνον ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν μεγάλων. Καὶ συμπεραίνει ὡς ἐξῆς: «Ἄν ἀφιέμενος ἐλευθερὸς νὰ πράξω ὅ,τι θέλω, ἔπραττα διαφορετικὰ ἀφ' ὅ,τι πράττω ἤδη ὅτε ἐπιτηροῦμαι, θὰ ἐδείκνυα ὅτι δὲν ἐμορφώθην ἀκόμη, ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος ὑποκριτῆς καὶ κρυφίνους, ὅτι ἡ βία ἢ ὁ φόβος ἢ ἄλλο τι χυδαῖον ἐλατήριον μὲ συνεκράτει, καὶ ὅτι ἐπομένως εἶμαι ἀνάξιος τοῦ αὐτεξουσίου». Καὶ ὁ *Ἀνδρείος Εὐζωνος* θὰ ἔπραττε καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ καθήκον του, ὅπως τὸ πράττει καὶ τώρα. — Ἐγὼ δὲ λέγω: Δι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἔδωσα τὴν παντοδυναμίαν εἰς τὰ παιδιὰ, διὰ νὰ τα διευκολύνω νὰ πράξουν τὸ καθήκον των καλλιτέρα, καὶ διὰ νὰ ἴδω πῶς ἀντιλαμβάνονται τὸ καθήκον αὐτό. Καθὼς μας δὲ εἶνε νὰ πράττωμεν τὸ καλόν, τόσον μὲ τὰς ἀσθενεῖς μας δυνάμεις, ὅσον καὶ μὲ τὴν φανταστικὴν παντοδυναμίαν μας! — Τὰ ἴδια λέγω καὶ πρὸς τὴν *Μελλουσαν Καλλιτέχνιδα*, ἡ ὁποία ἀπαντᾷ: «Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ ἐκάμνα ὅλην τὴν ἡμέραν θὰ ἦτο, νὰ ὑπακούω εἰς τοὺς μεγάλους μου», τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ κάμνει καὶ τώρα καὶ πάντοτε...

* *

Καὶ ἐξακολουθοῦν διάφοροι σωροί, νὰ κάμνουν τὸν κύκλον τῶν διαφόρων ἀδελφῶν τοῦ Ἀνανία.

Παντοδυναμίας, καὶ ὅχι ἀπλῆς ἐλευθερίας κάμνουν χρῆσιν εἰς τὸ ἐξῆς οἱ φίλοι μου, διὰ νὰ ἐπιτελέσουν τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον θέλει ἕκαστος. Καὶ ἰδοὺ πρῶτα οἱ παντοδύναμοι φιλεπάτριδες. Ὁ *Διόδοτος* θὰ ἐλύτρωνε διαμιᾶς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὰ χρέη τῆς καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλας πληγὰς τῆς, καὶ θὰ τὴν ἀνεδείκνυε μεγάλην καὶ ἀνταξίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. — Τὸ ἴδιον θὰ ἐκάμναν ἡ *Αἰκατερίνη Κοτζιάλη Γρίβα*, ὁ *Κωνστ. Χ. Λευκιάδης*, ἡ *Ἑσθητευμένη Ἑλληνοπούλα*, ὁ *Ἀνδρείος Ἀργοναυτῆς*, ὁ *Υποψήφιος Δόκιμος*, ὁ *Μυλόρδος*, ὁ *Ἀγεμοστρόβιλος*, ὁ *Ἑθνικὸς Ὑμνος* (ὁ ὁποῖος θὰ ἐκάμνε ὥστε μία μόνον σημαία νὰ βασιλεύῃ καθ' ὅλην τὴν ὑφήλιον; ἡ Ἑλλη-

νική)· ὁ *Γεώργιος Ἀλεξανδρόπουλος* (εἶνε ἐκεῖνος ποῦ θὰ τῆς ἔτρωγε μ' ἕνα ριγανόξυλον ἀπὸ τὸν Ἀρατον, διότι ἤθελε νὰ του πάρῃ τὸ ψευδώνυμόν του)· ἡ *Ἀτταρίς* (ἡ ὁποία μού γράφει ἐπάνω εἰς μίαν ὠραιότατην κάρταν, καὶ μαζί μὲ τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἑλλάδος δὲν λησμονεῖ τὴν ἰδικὴν τῆς καὶ τὴν ἰδικὴν μου)· τὸ *Ἰόνιον Πέλαγος*, ἡ *Κεραλληνιακὴ Αὔρα*, ὁ *Πρίγκιψ τοῦ Καυκάσου*, ἡ *Ἀδελφὴ τῶν Καρνατίδων* (ἡ ὁποία θὰ εὕρισκε τοὺς αἰτίους τῆς περσικῆς μας συμφορᾶς — ὦ, δι' αὐτὸ βέβαια θὰ ἐχρεώζετο παντοδυναμία! — καὶ θὰ τοὺς ἐκρεμνοῦσεν ἀπὸ τὴν γλῶσσαν)· ἡ *Πέτρα Σκαρδάλου* κτλ. — Εἰς τὸν *Τικ-Τακ* θὰ ἤρκει ὅχι μία ἡμέρα, ἀλλὰ μία στιγμή παντοδυναμίας, ἵνα ἀδιὰ μόνου τοῦ λόγου του, ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν ὅλα τ' ἀθάνατα ὀνόματα, ὅλους τοὺς μεγάλους ἐκείνους νόας τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τοὺς Σωκράτας καὶ Ἀριστείδας, τοὺς Σοφοκλεῖς καὶ Αἰσχύλους, καθὼς καὶ τοὺς Μιλτιάδους καὶ Θεμιστοκλεῖς, τοὺς Κίμωνας καὶ Λεωνίδας καὶ τέλος τοὺς Φειδίας καὶ Πραξιτέλας, Ἰκτίνους καὶ Καλλικράτας καὶ τόσους ἄλλους ἀκόμη, — ἐκείνους μὲν διὰ ν' ἀναπλάσωσι τοὺς νέους των ἀπογόνους καὶ τοὺς ἐμπνεύσωσι τὸ αἶσθημα τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς ἐθελουσίας, τῆς θρησκείας καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐν γένει τῆς ἀληθοῦς ἀρετῆς· αὐτοὺς δὲ διὰ νὰ καθοδηγήσωσιν εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος τὰ οὕτω προητοιμασμένα τέκνα τῆς καὶ τέλος τοὺς τελευταίους διὰ ν' ἀνεγείρουν πάλιν μνημεῖα, νέους ἀθανάτους Παρθενῶνας, ὅχι πλέον ἀφιερωμένους εἰς τὰ ἀρχαῖα εἰδωλα, ἀλλ' εἰς τὸν μόνον, τὸν μέγαν καὶ ἀληθινὸν Θεόν· — καὶ ὅλους ὁμοῦ διὰ νὰ μεγαλύνουν καὶ πάλιν τὴν Ἑλλάδα, διὰ ν' ἀνυψώσουν τὴν γλυκεῖάν μας πατρίδα εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς δόξης καὶ νὰ ἴδωμεν αὐτὴν καὶ πάλιν βασιλεύουσαν τοῦ κόσμου!

Ὡραῖον ὄνειρον, πραγματικῶς! Ἀλλ' ἄρά γε δὲν θὰ ἔμπορέσουν νὰ το πραγματοποιήσουν ποτὲ οἱ ἀπόγονοι καὶ ἄνευ τῆς παντοδυναμίας τοῦ *Τικ-Τακ*;

Ἀγαπῶντες τοὺς προγόνους, σπουδαζόντες ὅλον ἐν τὰ ἔργα των, εἰσδύοντες εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐνδόξου ἐκείνης ἐποχῆς, μιμούμενοι τὰς ἀρετάς των, δὲν θάναδαι-χθῶσι μίαν ἡμέραν ὁμοιοί μ' ἐκείνους;

Ὑπάρχει, βλέπετε, καὶ ἄλλου εἶδους νεκρανάστασις, καὶ αὐτὴν πρέπει νὰ ἐπιδιώξωμεν, ἂν ἀγαπῶμεν τὴν πατρίδα μας καὶ ἂν θέλωμεν νὰ τὴν ἴδωμεν μεγάλην, ὅπως ἡ ἀρχαία!

Κόσμος, κόσμος ἄπειρος ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ *Ἀρχιζιζανίου*! Ἐμαθάν ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς παντοδυναμίας του καὶ ἔτρεξαν πλέον, ἄλλος νὰ του ζητήσῃ τοῦτο, ἄλλος ἐκεῖνο. Καὶ ὅχι μόνον προφορικῶς, ἀλλὰ καὶ γραπτῶς. Ἐνα ὁλόκληρον κάρρον μ' ἐπιστολάς τοῦ ἐπῆγε, καὶ κάθε ἐπιστολὴ ἐν γραμματόσημον διὰ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἀνανία καὶ μία αἰτήσις διὰ τὸ *Ἀρχιζιζανίου*. Ὁ ἕνας τοῦ ἐζητοῦσε νὰ τον κάμῃ πλούσιον, ὁ ἄλλος νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφόν του ποῦ εἶνε ἄρρωστος,



«Ἀλλ' ἡ κάθοδος μὲ τρικυμίαν». (Σελ. 156, στήλ. β'.)

ἄλλος νὰ εἰσαγάγῃ τὴν Γεωγραφίαν του εἰς ὅλα τὰ σχο-
λεῖα, καθέννας τελοςπάντων ἤθελε τὸ δικό του. Φωνές,
κακό, ταραχή. Τελοςπάντων, κατωρθώθη νὰ γίνῃ ἡσυχία
καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας του τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*
προσεφώνησε τὰ πλήθη ὡς ἐξῆς: «Κύριοι, καὶ μόνον ἐὰν
θελήσω νὰ ἐξετάσω ἕκαστον τί ἐπιθυμεῖ, θὰ παρέλθῃ ἡ
ἡμέρα τῆς παντοδυναμίας μου χωρὶς νὰ το κατορθώσω...
Δι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον, καὶ δι' ἓνα ἄλλον ἀκόμη,
τὸν ὁποῖον ἡμπορεῖτε νὰ ἐννοήσητε μόνοι σας, θὰ δώσω
εἰς ἓνα ἢ μᾶλλον εἰς μίαν, ὅ,τι μου ζητεῖτε... εἰς μίαν
ἢ ὁποία εἶμαι πλέον ἢ βέβαιον, θὰ μοιράσῃ ὡς καλὴ μη-
τέρα ἑστᾶς παιδιὰ τῆς τὰ καλὰ πού θὰ τῆς προσφ... —
Χά, χά, χά! μᾶς κοροϊδεύεις, κύριον *Ἀρχιζιζ...* — Σιω-
πή, κύριοι! διότι αὐτὴ ἡ μία εἶνε ἡ μητέρα τῶν πατέ-
ρων μας, ἡ μητέρα μας, εἶνε ἡ *Πατρίς* μας... καὶ τῆς
δίδω τὴν Δόξαν, τὸ Μεγαλεῖον,
τὴν Εὐτυχίαν, τὸν Πλοῦτον...
— Naί, ἀλλὰ τότε, διέκοψεν
ὁ συγγραφεὺς τῆς Γεωγραφίας,
ἡ Γεωγραφία μου θὰ εἶνε ὅλος
διόλου ἄχρηστη! — «Οχι, διότι
θὰ χρησιμεύῃ εἰς τοὺς Ἀρ-
χαιολόγους, τοῦ ἀπηντήσα, ἀ-
γαπητῇ Διάπλασις καὶ ὕστερα
... ὅχι, δὲν ἐξύπνησα, διότι
τώρα θὰ πάγω νὰ κοιμηθῶ.
Καλὴ νύκτα λοιπὸν, μ' ἓνα
γλυκὸ φιλί.»



«Ἐννοεῖται ὅμως οἱ θὰ τοὺς ἔκαμνα
κ' ἐγὼ συντροφιά». (Σελ. 157,
στήλ. α'.)

— Χμ! βραβεῖο μου μυρί-
ζεται! εἶπεν ἡ Μάρθα, διερ-
μηνεύουσα τὴν γενικὴν μας εὐ-
χαρίστησιν.

— «Οχι, εἶπα ἐγὼ· μὴ λη-
σμονῇτε ὅτι τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*
ἐπῆρε Πρῶτον Βραβεῖον εἰς τὴν
δευτέραν Κυριακὴν καὶ κατατάσσεται τιμητικῶς εἰς τοὺς
ἐκτὸς διαγωνισμοῦ.

Ἐδῶ τελειώνει ἡ σειρά τῶν φιλοπατρίδων καὶ ἀρχίζει
ἄλλη σειρά καὶ ἄλλη ποικιλία παντοδυνάμων. — Ἡ *Πρι-
κίπισσα Ἐλπίς* θὰ ἔκαμνε μίαν μεγάλην ἐκδρομὴν διὰ
λέμβου πρὸς διασκεδάσιν τῶν Ἀπόρων Παιδίων, εἰς τὴν
ὅποیان ὅμως θὰ ἐλάβανον μέρος καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μου
καὶ αἱ φίλαι μου. Φαντασθῆτε τί στόλος ἀπὸ λέμβους θὰ
ἐχρειάζετο, διὰ νὰ συμπεριλάβῃ ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν
Ἀπόρων καὶ τῶν Εὐπόρων. Ἀλλὰ καὶ τί ἐξαισία δια-
σκεδάσις! — Τὸ *Τρυγονάκι* γράφει: «Ἄν καμμιά καλὴ
μάγισσα μοῦ εἶδιδε τὸ μαγικὸ τῆς ραβδί, θὰ εἶδιδε πρῶτα
ἓνα κτύπημα... ἑστὴ ράχη μου, ὅπου εὐθὺς θὰ ἐφύτρωναν
δύο πτερὰ, ἃς μὴν ἔχω καὶ καμπουρίτσα· (ἐδῶ τὸ *Τρυ-
γονάκι* υπαινίσσεται τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ρωσικὸν διή-
γημα, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν ἡ Πέρις). Τότε θὰ πετοῦσα
εἰς τὰ πτωχικὰ σπιτάκια καὶ θὰ ἄγγιζα μὲ τὸ ραβδί μου
κάθε ἄρρωστο καὶ θὰ τὸν ἐγιάτρευα... Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἔφα-
νεν ἄρ' ἄγε ἡ ἡμέρα μου; Ἐχει τόσους ἄρρώστους ἑστὸν
κόσμο! Naί, *Τρυγονάκι* μου! ἀλλὰ τί δὲν κάμνει ἡ
παντοδυναμία τῆς καρδιάς! — Ὁ *Σατανᾶς* θάφαιρούσε τὸν
πλοῦτον ἀπὸ ὅλους τοὺς πλουσίους, θὰ ἐσχιδμάτιζεν ἓνα
μεγάλον κεφάλαιον καὶ θὰ το ἐμοίραζεν εἰς ὅλους τοὺς πτω-

χοὺς, οὕτως ὥστε, καὶ οἱ πλοῦσοι νὰ γνωρίσουν διὰ μίαν
ἡμέραν τί θὰ πτωχεῖα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ τὴν συμ-
πονοῦν, καὶ οἱ πτωχοὶ νὰ χαροῦν μίαν ἡμέραν εὐτυχίας.
Κατόπι βέβαια θὰ ἐπανήρχετο τὸ ἀπρὸν καθεστῶς·
ἀλλ' οἱ πλοῦσοι θὰ ἦσαν πολὺ πλέον φιλόφρονες. —
Ὅπως τὸ *Τρυγονάκι*, καὶ ἡ *Ἰρις* θὰ μετεχειρίζετο τὴν
παντοδυναμίαν τῆς πρὸς θεραπείαν ὅλων τῶν ἀσθενῶν
τῆς ὑψηλίου. «Ἐξερχόμενη ἐνίοτε μετὰ τῆς μητρός μου
ἐκ τοῦ Νοσοκομείου—γράφει,—αἰσθάνομαι τόσῃ θλίψιν,
τόσῃ μελαγχολίαν, ὥστε πολλάκις ἀνέκραξα: «ὦ, Θεέ
μου! ἃς εἶχα τὴν δύναμιν νὰ θεραπεύσω ὅλους αὐτοὺς
τοὺς ἀσθενεῖς, νὰ στεγνώσω τὰ δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς τῶν δυστυχῶν αὐτῶν πλασμάτων, τῶν καταδικασμέ-
νων εἰς στεναγμοὺς καὶ πόνους διηνεκεῖς! — Ἀλλ' ἔχει
καὶ ἄλλους πόθους ἡ *Ἰρις*: Νὰ ἴδῃ π. χ. ὅλους τοὺς ἀν-
θρώπους ἀδελφωμένους μὲ μίαν θρησκείαν, τὴν τελειοτάτην
θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ μας, καὶ μὲ μίαν γλῶσσαν, τὴν
γλυκειάν «Ἑλληνικήν, νὰ ἐκλείψῃ δὲ καὶ ὁ ἄγριος καὶ βάρ-
βαρος πόλεμος. — Ὁ *Τρεχαγυρενδόπουλος*, κατόπιν ὥρας
εἰσαγωγῆς, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι θὰ ἤθελε νὰ
ἐλεήσει ὅλους τοὺς πτωχοὺς, διότι ἂν εἶχε τὴν ἀπόλυτον
παντοδυναμίαν θὰ εἶχε βέβαια καὶ τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐξο-
δεύσῃ ὅσα χρήματα ἤθελε, καὶ τότε θὰ τοῦ ἦτο εὐκολον
νὰ ἐλεήσει πολὺ καὶ πολλοὺς, ἐν ᾧ τώρα δὲν ἡμπορεῖ νὰ
προσφέρῃ εἰμὴ ἐλάχιστα καὶ εἰς ἐλαχίστους. — Καὶ ὁ
Κεραυνός, ἂν ἦτο παντοδύναμος, θὰ ἐξήσκει τὴν ἀγα-
θοεργίαν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν γενικωτέραν τῆς μορφῆς. Πρῶτον
θὰ εὐεργετοῦσε τὴν Πατρίδα ἀπὸ τιλμαφέστερον τῶν ἐπὶ
γῆς κτημάτων καὶ θὰ τὴν καθίστα «ἐπίγειον παράδεισον
εὐδαιμονίας». Κατόπι θὰ ἐπάτασσε τὴν Κακίαν καὶ θὰ-
νύψωνε τὴν Ἀρετὴν, εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Κατόπι
θὰ προῆγε τὴν Ἐπιστήμην ἐξερευνῶν καὶ τὴν ἀποκρυφ-
τέραν πτυχὴν τῆς φύσεως, ἀποκαλύπτων ὅλα τὰ μυστή-
ρια αὐτῆς, διερχόμενος τὸ Σύμπαν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον.
Τέλος θὰ ἐφρόντιζε νὰ ὑψωθῇ μέχρι τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ Τον
αἰνέσῃ καὶ αὐτὸς ἀπαρὰ τοὺς πόδας τοῦ θρόνου τῆς με-
γαλωσύνης αὐτοῦ! Naί τί ὄψος ποῦ ἔχει ἡ ἐπιστολὴ τοῦ
Κεραυνοῦ!

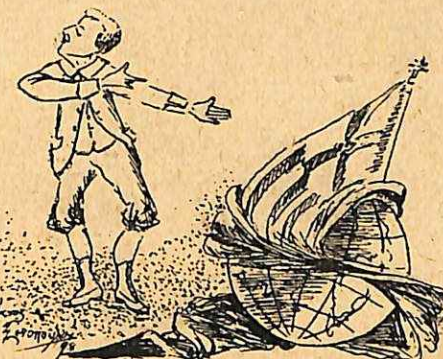
Ἰδοὺ τώρα καὶ μερικαὶ πολὺ παράδοξοι ἐπιθυμίαι: Ὁ
Φιλελεύθερος Ἑλληγ, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ *Τικ-Τακ*,
θὰ ἐπαπέφερεν εἰς τὴν ζωὴν τὸν Ὀμηρον, ὅχι δι' ἄλλο τι,
εἰμὴ διὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ μερικὰ σκοτεινὰ καὶ δυσνόητα
χωρὶα τῆς Ἰλιάδος. — Ἡ *Ἀκτίς Ἡλίου* (ἡ ἐκ Μακρο-
χωρίου) θὰ ἤθελε νὰ παρευρίσκετο εἰς τὸ Γραφεῖόν μου
καμμίαν ἡμέραν Κυριακῆς (σήμερον π. χ.) καὶ ἀφ' ἐνός
μὲν νὰ εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην παιδείαν διὰ νὰ μοῦ φανῇ
χρήσιμος εἰς τὴν κρίσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ διασκεδάσῃ, ἀνα-
γινώσκουσα τὰς διαφόρους γνώμας τῶν διαγωνιζομένων». —
Μὲ ἄλλους λόγους ἤθελε νὰ γίνῃ ἡ δεκάτη τρίτη
ἀδελφὴ μου! ἀνέκραξε γελῶν ὁ Ἀνανίας.

— Καλῶς νὰ ἔλθῃ! τὴν θέλουμε! ἀνέκραξαν ἐν χορῷ
αἱ δώδεκα ἀδελφαί.

Ὁ *Κλάδος Ἐλαιας* θὰ κατασκεύαζεν ἐν ἀερόστατον...
παντοδύναμον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰνῆρχετο εἰς τὸν οὐρανὸν
καὶ θὰ παρεκάλει τὸν Πανάγαθον νὰνταμείψῃ τὴν ἀπρο-
σίγη Διάπλασιν διὰ τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους καταβάλλει
ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν Ἑλληγοπαίδων. Ἀλλὰ καὶ ἡ προ-
σευχὴ δὲν εἶνε ἀερόστατον, τὸ ὁποῖον μᾶς φέρει μέχρι τοῦ
Θεοῦ, ὦ *Κλάδε Ἐλαιας*; — Ὁ *Μέλας Ἀετός*, συνερ-

γάτης τοῦ *Κεραυνοῦ* ἐν μέρει, θὰ ἐβράβευε τὴν Ἀρετὴν
καὶ θὰ ἐτιμῶρει τὴν Κακίαν. — Ὁ *Ζεβάρ* θὰ καθίστα
ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἴσους ὕλικῶς, (ὑπὸ ἔποψιν δηλαδὴ
περιουσίας,) δίδων πρῶτος αὐτὸς τὸ παράδειγμα, κατὰ τὴν
μέθοδον τῆς ασεισασχθείας τοῦ Σόλωνος. — Ἡ *Κερκυραϊκὴ
Νύξ* θὰ ἐπραττεν αὐτὴν θὰ ἐπραττε καὶ ἂν ἡ ἐξουσία ἢ
ἡ παντοδυναμία δὲν ἀφίνετο εἰς αὐτήν. Δηλαδὴ τίποτε,
ἢ ὅ,τι κάμνει καὶ τώρα; — Εἰς τοῦτο ἀπαντᾷ ὁ *Νέος
Ἡρακλῆς*: «Ἡ ἐρώτησις ἀρκετὰ δύσκολος καὶ τίποτε δὲν
ἦρα νὰ γράψω. Ὡστε ἂν μου εἰδίδετο μία τοιαύτη ἡμέ-
ρα, τίποτε σχεδὸν δὲν θὰ ἔκαμνα, παρὰ μικρὰ πράγ-
ματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀξίζει καὶ τὸν κό-
πον νὰ τα εἶπω». Πολὺ περιέργων!

— Τὸ *Παλιχάρι*
τῆς *Λαζίας* πρῶτα
θὰ κατασκεύαζε ἐν
πλοῖον καὶ θὰ ἤρ-
χετο νὰ με πάρῃ
διὰ νὰ περιέλθωμεν
ὅλας τὰς παραλλοὺς
πόλεις, νὰ συνα-



«Μία μόνον σημαία νὰ βασιλεύῃ καθ' ὅλην
τὴν ὑψηλίον». (Σελ. 157, στήλ. α'.)

θροῖσωμεν ὅλους τοὺς συνδρομητάς μου, νὰ τοὺς γνωρίσω-
μεν προσωπικῶς καὶ νὰ τοὺς ἀριθμῶσωμεν· (αὐτὸ μοῦ φαί-
νεται περιττόν, διότι τοὺς ἀριθμοῦμεν καὶ ἀπὸ τὸ βιβλίον·)
κατόπι θὰ κατασκεύαζε ἓνα σιδηρόδρομον διὰ νὰ κάμωμεν
τὸ ἴδιον καὶ εἰς ὅλα τὰ μεσόγεια μέρη!! — Ὁ *Ἐωσφό-
ρος* θὰ ἄφινε τὰ πράγματα ὅπως εἶνε, μὴ θέλων νὰ φανῇ
τάχα ὅτι ὑπερβαίνει τὸν Θεὸν κατὰ τὴν σοφίαν. — Ὁ
Ἀρθούρος Κοὐρ θὰ ἀφώπλιζεν ὅλους τοὺς στρατοὺς τοῦ
κόσμου, θὰ ἐρριπτε τὰ τερατώδη καὶ ἀνθρωποκτόνα ὅπλα
των εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης καὶ θὰ ἀδελφοποιούσεν
ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς ὑψηλίου. (Βεβαίως, ἂν οἱ λαοὶ ἦσαν
ἀδελφοποιημένοι—παρετήρησεν ὁ Ἀνανίας— τὰ ὅπλα θὰ
ἦσαν περιττά· ἀλλ' οἱ λαοὶ δὲν ἀδελφοποιοῦνται μὲ τὸ νὰ
ρίψῃ κανεὶς τὰ ὅπλα των εἰς τὴν θάλασσαν, διότι... κα-
τασκευάζουν ἀμέσως ἄλλα!) — Ὁ *Δό-λά-σολ-μι* θὰ ἐνέ-
γραφεν ὅλους τοὺς Ἑλληγόπαιδας συνδρομητάς μου. Καὶ
φαντασθῆτε πλέον τί θὰ ἔκαμνα μὲ 40,000 συνδρομη-
τῶν, ἂν καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι οἱ Ἑλληγόπαιδες εἶνε πολὺ
περισσότεροι ἀφ' ὅσους τοὺς εὐρίσκει ὁ *Δό-λά-σολ-μι*. Ἀφ'
οὗ μόνον οἱ μαθηταὶ τῶν Δημοτικῶν Σχολείων τοῦ ἐλευ-
θέρου Κράτους ὑπερβαίνουν τὰς 150 χιλιάδας!... — Τὸ
ἴδιον θὰ ἔκαμνε καὶ τὸ *Ἡμερο Γατάκι*, τὸ ἴδιο καὶ ἡ
Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, (ἀλλὰ αὐτὴ συγχρόνως θὰ ἔτρεχε
καὶ ὅπου ἦτο πτωχὸς διὰ νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ) τὸ ἴδιον
καὶ πολλοὶ ἄλλοι, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ *Ἰδαῖος Ζεὺς* ὁ
ὁποῖος θὰ διέδιδεν ἀνὰ τὴν ὑψηλίον αὐτὴν ἀθάνατον γλῶσ-
σάν μας, τὴν ἰσότητά, τὸν χριστιανισμόν καὶ τὴν Διά-
πλασιν. — Τὸ ἴδιον δὲ περίπου ἐκφράζει καὶ ὁ *Ἡλιος*,
λέγων ὅτι «θὰ ἐπλήρυνε διὰ νὰ τυπωθῇ ὁ τόμος μου τοῦ
1897 εἰς ὅλας τὰς γλῶσσας τοῦ κόσμου, ὥστε νὰ δύναται
νὰ τὸν ἀναγινώσκῃ πᾶς ἄνθρωπος, πάσης φυλῆς!»

Ὁ *Ἀτρόμητος Θαλασσομάχος* θὰ πέθνησκεν... ἀλλὰ—
παρακαλεῖ νὰ μὴ τρομάξετε: *θὰ πέθνησκε διὰ μίαν ἡμέραν*
καὶ διὰ μίαν μόνην. Ὁ σκοπὸς του εἶνε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ

μετὰ θάνατον ἀνεξιχνίαστα μυστήρια καὶ νὰ διαφωτίσῃ
πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ἱστορίας, α μανθάνων ταῦτα
παρ' αὐτῶν τῶν ἡρώων, τοὺς ὁποίους θὰ συνήντα εἰς τὸν
ἄλλον κόσμον». Ἀλλὰ τὸ συμπέρασμά του δὲν το περιμένει
κανεὶς. «Οὕτω, λέγει, θὰ ἔκαμνα τὸ μεγαλύτερον *ξεσπά-
θωμα*, διότι τότε ἡ φίλη Διάπλασις, γνωρίζουσα πάντα ὅσα
ἤθελα μάθῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ δημοσιεύουσα αὐτά,
θὰ πέπτα ἀπείρους συνδρομητάς.»

— Ἀλήθεια, φαντασθῆτε νὰ δημοσιεύωμεν ἀνταποκρί-
σεις ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον! εἶπεν ὁ Ἀνανίας.

Τὸ *Φύγε ἀπ' ἐδῶ* θὰ ἐπροσκαλοῦσε τὴν Μάρθαν, τὸν
Ἀνανίαν, τὰς δώδεκα ἀδελφάς του καὶ ὅλους τοὺς συνδρο-
μητάς μου νὰ ἔλθουν, ἄλλος διὰ τῆς Ἀποκρηάτικης Κα-
μήλας τῆς *Ἰριδος*, ἄλλος διὰ τῆς οἰδοῦς τοῦ *Κροκοδείλου*
τοῦ *Νεῖλου*, ἄλλος διὰ τοῦ Παποροαερόστατο... κτλ. τοῦ
Καρχαρία τοῦ *Φαλήρου* (ἀναμνήσεις τῆς πέμπτης Κυρια-
κῆς) καὶ ἄλλος διὰ τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας τοῦ *Ῥωμαίου*
Κικέρωνος, νὰ ἔλθουν λοιπὸν ὅλοι εἰς ἐξοχὴν τινα παρὰ
τὰς Ἀθήνας, καὶ μετὰ πλουσιώτατον καὶ εὐθυμότατον
γεῦμα, νὰγοράσουν διὰ συνεισφοράς ὅλους μου τοὺς τόμους
καὶ νὰ τοὺς χαρίσουν εἰς παιδιὰ πτωχότατα, — διότι,
λέγει, μόνον αὐτὰ δὲν ἀναγινώσκουν Διάπλασιν. — Ἡ
Αὔρα τοῦ Εὐξείνου, μετὰ πολλὰς καὶ διαφόρους σκέψεις,
καταλήγει ὡς ἐξῆς: «Ἀφ' οὗ προηγουμένως διὰ τῆς παν-
τοδυναμίας μου ἀπέδιδον ἐκάστῳ λαῷ τὸ ἴδιον, θὰ κατήρ-
γουν τὸν βάρβαρον καὶ αἰμοβόρον θεσμόν τοῦ πολέμου»
ἀλλ' αὐτὰ τὰ εἶπον καὶ ἄλλοι. — Τὸ *Ἡμερο Ἀεράκι*,
πολὺ σοβαρόν, θὰ ὑπεχρέωνε ὅλους τοὺς Ἑλληγας νὰ ἐκπαι-
δεύουν τὰ τέκνα των, διότι νομίζει ὅτι, ὅταν ἐν Κράτος
ἀποτελῇται ἐξ ἀνθρώπων ἐγγραμμάτων, εἰς ὅλα θὰ εἶνε εὐ-
τυχές. Δὲν ὑπάρχει ἀντίρρηση! — Ὁ *Φιλελληγ Μικρα-
σιάνης* θὰ ἔκαμνε πολλὰ καὶ διάφορα, σκοπὸν ἔχοντα νὰ
συνενώσουν πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκουμένῃ εἰς μίαν πολίμνην
καὶ ἓνα ποιμένα, ὑπὸ τὴν



«Θὰ ἐπαπέφερεν εἰς τὴν ζωὴν τὸν Ὀμηρον.»
(Σελ. 158, στήλ. β'.)

ἡμετέραν τὸ Πνεῦμα ὑπὲρ τὴν ὕλην, τὴν Ἀρετὴν ὑπὲρ τὴν
Κακίαν, τὴν Δικαιοσύνην ὑπὲρ τὴν Ἀδικίαν, τὸ Φῶς ὑπὲρ
τὸ Σκότος κτλ. κτλ. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ *Κεφάλου* εἶνε πρό-
πον τινὰ ἢ συγκεφαλαίωσις καὶ ἡ ἐπισφράγις ὅλων αὐ-
τῶν τῶν σοβαρῶν καὶ ὑψηλῶν ἐπιθυμιῶν, τὰς ὁποίας τρέφει
κάθε εὐγενὴς καὶ ἀνεπτυγμένη ψυχὴ.

Ἀλλ' αἱ ἐπιστολαὶ εἶνε ἀτελείωτοι· καὶ ἰδοὺ, ἀφ' οὗ
ἔκαμναν ὅλον τὸν γύρον τῆς τραπέζης, ἐπέστρεψαν πάλιν
εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀνανία, ὁ ὁποῖος ἀναγινώσκει τὸν τε-
λευταῖον σωρόν.

Ὁ Κολοσσός τῆς Ρόδου θὰ ἔκαμνε τὰς Ἀθήνας ὡς ἦσαν ἐπὶ τῆς χρυσῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους, θὰ μου ἔστη-
νεν ἓνα ἀνδριάντα (ὅποια τιμὴ!) ἐκ λευκοῦ πεντελῆσιου
μαρμάρου, καὶ θὰ νῆγαιρε πάλιν τόν... ἐαυτόν του, δηλαδὴ
τὸν Κολοσσὸν τῆς Ρόδου αἶνα ἐκ τοῦ ὕψους του ρεμβάζων,
βλέπῃ τὴν αἰγλὴν τῆς ἀνακαινισθεῖσης Ἑλλάδος!»—

Ἀλλὰ ποῦ τὰ πράγματα καὶ τὰ θαύματα, ποῦ
θὰ ἔκαμνεν ὁ Ἀσπροποταμίτης! Αὐτός, μάτια
μου, ἀφ' οὗ θάναταίνιζεν ὅλην τὴν γῆν ἐπὶ τὸ
τελειότερον, θὰ ἔβαζε πτέρυγας καὶ θὰ ἐπῆγαι-
νεν εἰς ὅλα τὰ οὐράνια σώματα. Ἐπειτα θὰ ἔκα-
μνεν ὥστε νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν τσέπην του ἓν μαγι-
κὸν ξυλάριον, τὸ ὅποιον νὰ ἔχη τὴν δύναμιν ἐπὶ
400 αἰῶνας, —φαντασθῆτε!— νὰ κάμνῃ ὅ,τι θὰ
διέτασεν αὐτός καὶ οἱ ἀπόγονοί του. Μὲ τὸ ξυ-
λάριον αὐτὸ θὰ ἐκτιζεν 100 παμμέγιστα κτίρια
εἰς τὰ ὅποια θάποθῃκευεν ὅσα θὰ ἐχρειάζοντο πρὸς
συντήρησιν ὅλων τῶν πτωχῶν τοῦ παλαιοῦ καὶ
τοῦ νέου κόσμου ἐπὶ 14,000 αἰῶνας! Θὰ ἐκτι-
ζεν ἀκόμη καὶ μίαν παμμεγίστην οἰκίαν, διὰ νὰ
μου χρησιμεύσῃ ὡς γραφεῖον ἐπὶ ἄλλους τόσους
αἰῶνας! Καὶ τέλος πάντων θάπεσῃ μετὰ τὴν
οἰκογένειάν του νὰ ζήσῃ εἰς ἓνα ἀστέρα, ἔχων πάν-
τοτε εἰς τὴν τσέπην τὸ μαγικὸν ξυλάριον, διὰ νὰ του ἐξα-
σφαλίσῃ ὅλα τὰ ἀγαθὰ ὅσα υπάρχουν καὶ ὅσα δὲν υπάρ-
χουν εἰς τὸν κόσμον!»

— Καὶ ἂν τοῦ το ἔκλεψτε κανέναν λαποδύτης; ἀνέ-
κραζεν ἡ μικρὰ Κική.

Ὁ Αὐγερινός, κατόπιν ἐνὸς περιέργου ὀνείρου, ἤθελεν
ἐκλεῖξῃ ὡς ἡμέραν παντοδυναμίας τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου
του, διὰ νὰ τον διώξῃ καὶ διὰ νὰ ζήσῃ ἀθάνατος, καὶ ὅχι
μόνον ἀθάνατος, ἀλλὰ καὶ αἰωνίως παῖς. Ἄν δὲ τυχὸν
ἤθελε βαρυνθῇ καὶ τὴν ἀθανάσιαν, θὰ προσεκάλει τὸν
θάνατον διὰ νὰ τον

παραλάβῃ. Μὲ ἄλ-
λους λόγους δηλαδὴ
θανατοκράτωρ ὁ
κύριος Αὐγερινός!
Τρία πράγματα
ἀγαπᾷ ὁ Γουλιέλ-
μος Τέλλος: Τοὺς
γονεῖς του, τὴν
Πατρίδα, τὴν Διά-
πλασιν. Δι' αὐτὰ
τὰ τρία θὰ ἔκαμνε
τὰ πάντα ἂν του
ἐδίδετο μιὰ ἡμέρα
παντοδυναμίας καὶ

«Ὡστε νὰ δύναται νὰ τον ἀναγινώσκῃ πᾶς ἄνθρωπος
πᾶσης φυλῆς! (Σελ. 159, στήλ. α'.)

ἐπὶ τέλους... θὰ ἔστειλε καὶ τὴν καλλιτέραν ἀπάντη-
σιν ἀπὸ ὅλους, διὰ νὰ πάρῃ τὸ Α' Βραβεῖον τῆς Ἑκτῆς
Κυριακῆς.

Νομοθέτης καὶ ἡ Ναυτοπούλα. Α' νόμος: οἱ πλούσιοι
νὰ διαμοιράσων τὰ ἀγαθὰ τῶν μετὰ τοὺς πτωχοὺς. Β' νό-
μος: νὰ υποχρεωθῶν ὅλοι νὰ λαμβάνουν τὴν «Διάπλα-
σιν» διὰ τὰ τέκνα τῶν. Γ', ὅχι νόμος πλέον, ἀλλὰ παρα-
νομία: θὰ ράδιαιζεν ὅλους τοὺς ξενομανεῖς καὶ θὰ τοὺς ἐξυ-
λοφόρτωνεν εἰς τὰ γερά. — Ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα γράφει:
«Θὰ ἤθελα νὰ εἶχα τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν, ὥστε νὰ
μάθω πλεῖστα πράγματα καὶ νὰ γίνω σοφὴ τότε δὲ νὰ

ὑπάγω εἰς τὰς ἀγρίας χώρας καὶ μετὰ τὴν δύναμιν τὴν
ὁποῖαν θάπέκτων καὶ μετὰ τὰς γνώσεις, νὰ ἐκατηχούσα, νὰ
ἐδίδασκα, νὰ ἐπολιτίζα τοὺς κατοίκους τῶν. Καὶ μετὰ
τὸ μέγα τοῦτο εὐεργέτημα, νὰ ἐγινόμην πάλιν ὅπως εἶ-
μαι τώρα, διὰ νὰποφύγω ὅλας τὰς ἀνοήτους καὶ ἀσκό-
πους δόξας καὶ τιμὰς.» Πολὺ ὥραϊον!



«Νὰ ἐκατηχούσα, νὰ ἐδίδασκα, νὰ ἐπολιτίζα».
(Σελ. 160, στήλ. β'.)

Θὰ ἤθελα, ἡ μέρα μου νὰν ἔακουσθῇ γιὰ πάντα
Γιὰ τὰ πολλὰ τῆς φοβερᾶ καὶ τρομερᾶ συμβάντα.
Καὶ πρῶτα, πρῶτα, φίλη μου, (κι' αὐτὰ τὰ λέω ἀλήθεια!),
Θὲ νὰ 'κανα τὰ νόστιμα κι' ὠραῖα κολοκύθα,
Νὰ γίνουν ἄνθρωποι σωστοὶ μετὰ πόδια καὶ μετὰ χέρια,
Μὲ μούτρα, μετὰ φρονήματα, μετὰ λόγους, μετὰ χαμπέρια,
Κι' αὐτὰ, θὲ νὰ τὰ σκόρπιζα 'ς ὅλους σχεδὸν τοὺς τόπους.
Καὶ θὲ νὰ τὰ ὠνόμαζα... πῶς; κολοκυθανθρώπους!
'Απ' ὅλο δὲ τὰ ληθινὰ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος,
Ποῦ τότε εἰς τὸ δρόμο θὰ ἔστειλα ἀσμένως,
Μόνος ἐγὼ θὰ ἔμενα ὡς κολοκύθα γνήσιος,
Τοῦ γένους τῶν κολοκυθῶν γεννήτωρ καὶ μαρκήσιος.
Μὰ ἂν δὲν ἔκανα αὐτό, θὰ ἔκανα ἐν' ἄλλο,
Σπουδαῖο, ἐξυπνότερο, τρανὸ καὶ... περὶ μεγάλο!
Θὰ σκόρπιζα πάνω 'ς τὴ γῆ ὁμόνοια κ' εἰρήνη,
(Σωστή, μετὰ δίχως σύνορα καὶ ἀποζημιώσεις).
Πόσοι θὰ εὐχαριστιώντουσαν μετὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη,
Ποῦ θὰ ζητοῦσαν κι' ἄλλην ἂν εἴμπορῃς νὰ δώσῃς.
Θὰ ἔκανα κι' ἄλλα πολλὰ, ἔξω ἀπ' ὅσα εἶπα...
Καὶ εἰς τὸ τέλος θάκανα εἰς τὸ νερὸ μιὰ τρύπα.
Τάστειά ὅμως μιὰ στιγμή 'ς τὸ τέλος θὲ ν' ἀφήσω,
Καὶ εἰς ἐσὲ τὴ γνώμην μου κορτὰ θὰ παραστήσω.
Στὴν παντοδυναμία μου καμμιὰ δὲ βρίσκω χάρι,
Καὶ καθὼς εἶπ' ἓνας σοφὸς ποῦ πρὸ πολλοῦ τὰ ταῖωσε,
(Θεὸς σχωρέσει τον) τὸ θὰ πολλὰς φορὲς ἐσπάρῃ,
Καὶ ὅμως βεβαίῳ καὶ γῶ... ὅτι ὀλίγες 'φύτρωσεν.

ΔΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ, ἐτῶν δεκατεσσάρων
Μηδέποτε στεκόμενος κι' αἰέποτε παρλάρων.

Ὁ Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας θὰ ἐζητοῦσεν ἀπὸ τὸν
Θεὸν ἓνα Ἀγγελον ἢ Δαίμονα, διὰ νὰ ἐκτελῇ ὅλας τὰς
διαταγὰς του· καὶ αὐτὸν θὰ τον ὠνόμαζε Διαταγοπρά-
κτην(!!) Καὶ ἐξακολουθεῖ: «Θὰ ντυθῶ σὰν κόντες καὶ
θὰ στολισθῶ μετὰ ραπανάκια καὶ λαχανικά, διὰ νὰ διαφέρω
ἀπὸ τοὺς λοιποὺς κόντιδες. Ὁ Διαταγοπράκτης μου θὰ
φορῇ ἓνα πανταλόνι στενὸ-στενόν, δηλαδὴ θὰ εἶνε καθὼς
τσίρος, ἀλλὰ ἀδύνατος... Βάλετε τώρα πρόσωπο μακρὺ,
μουστάκι ἐξήντα τρίχες, γένι ἐκατό, κτένισμα ἀλλὰ Ἀνα-
νία, δάκτυλα ἓνα ρούπι, καὶ θὰ ἔχετε ἐμπρὸς σας τὸν

Διαταγοπράτην μου, τέλειον καθ' ὅλα καὶ ἀντάξιον τοῦ
κυρίου του.

«— Κύριε Διαταγοπράκτη, πηγαίνετε νὰ μου ἐνοικιά-
σετε τὸν Ὀλυμπον. Τὸν θέλω ὡς κατοικίαν διὰ τὴν ἡμέ-
ραν τῆς παντοδυναμίας μου. Πιλάφι, σουτζουκάκια, μα-
καρόνια, αὐγά, μπριζόλες, κοτόπουλα καὶ ὅ,τι ἄλλο
βρῆς, νὰ το φῆσῃς.

«— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε κόντε!

«Ἐρχεται τὸ μεσημέρι· τρώγω, τρώγω, τρώγω· κοντεύω
νὰ σκάσω.

«— Ὡ, πῶς ἤθελα τώρα τὴ Λύρα τοῦ Ὀρφῆως, διὰ
νὰ διασκεδάσω καὶ τὴν Ἑσπερίαν Αὔραν διὰ νὰναπνεύσω!
«Καὶ ὦ τοῦ θαύματος, εὐθὺς ἔρχονται καὶ τὰ δύο.
Πολὺ προκομμένος ὁ ὑπηρέτης μου».

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξακολουθεῖ νὰ του διδῇ
διαταγὰς καὶ νὰ ἐκτελῇ πᾶσάν του ἐπιθυμίαν. Μεταξὺ
τῶν ἄλλων στέλλει τὸν Διαταγοπράτην καὶ εἰς τὸ Γρα-
φεῖόν μου διὰ νὰ τραβῇ τὸ αὐτὶ τοῦ Ἀνανία, διότι τὸν
ἔχει ἄχτι, ποῦ ποτὲ εἰς καμμιάν Κυριακὴν δὲν ἐβράθευσεν
ἀπάντησίν του. Καὶ ἀντὶ τοῦ Διαταγοπράτη, ἐκτελεῖ
τὴν διαταγὴν ἡ Ἑλπίς, ἡ ὁποία κάθεται κοντὰ εἰς τὸν
Ἀνανίαν καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ αὐτὶ. Θυμώνει λοιπὸν
ὁ Ἀνανίας καὶ φωνάζει:

«Ἀφ' οὗ εἶνε τέτοιος, οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν Κυριακὴν
δὲν θὰ βραβευθῇ!

Καὶ διὰ νὰ μάθῃ
ἄλλην φορὰν, τοῦ
τραβῶ κ' ἐγὼ τὰ
μαλλιά...

Καὶ ὁ χαριτω-
μένος ψυχογυῖός
μου τραβᾷ τὰ
μαλλιά... τῆς
Ἑλπίδος. Γέλια,
φωναί, κακό, τα-
ραχή. Εἶδα κ' ἐ-
παθανά τους καθ-
ησυχάσω, διὰ νὰ
κουσθῇ καὶ ἡ τε-
λευταία ἐπιστο-
λή. Εἶνε τοῦ Τζι-

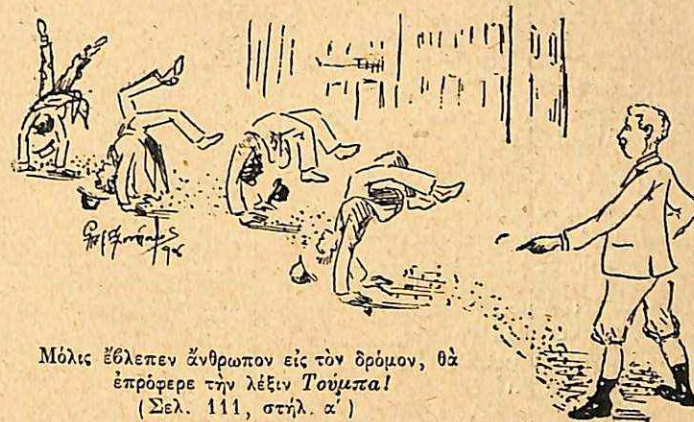


Ἔχετε ἐμπρὸς σας τὸν Διαταγοπράτην μου, τέλειον
καθ' ὅλα καὶ ἀντάξιον τοῦ κυρίου του.
(Σελ. 161, στήλ. α'.)

Τζι-Μπούμ-Μπούμ. Ἄλλος παράξενος αὐτός! Ἄν του
ἐδίδετο ἡ παντοδυναμία τί θὰ ἔκαμνε, νομίζετε; Μόλις
ἔβλεπεν ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον, θὰ ἐπρόφερε τὴν λέ-
ξιν Τούμπα! καὶ ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος, ὅποιος καὶ ἂν
ἦτο, μικρὸς ἢ μεγάλος, θὰ ἔκαμνε δύο στροφὰς εἰς τὸν
ἀέρα, σὺν διάβολος, καὶ ὁ κύριος Τζι-Τζι-Μπούμ-
Μπούμ θὰ τον ἔβλεπε καὶ θὰ ἐξεκαρδίζετο ἀπὸ τὰ γέ-
λια. Θὰ ἤρχετο καὶ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, θὰ ἐδγαί-
ναμεν εἰς τὸ μπαλκόνι ὅλοι μας, καὶ κάθε διαβάτης τῆς

ὁδοῦ Αἰόλου, μετὰ τὸ Τούμπα! θὰ ἐξετέλει ἐμπρὸς μας μίαν
τούμπαν, καὶ φαντασθῆτε πλέον γέλια!...

Τότε αἱ μικρότεροι ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία ἤρχισαν νὰ
φωνάζουν «Τούμπα!» καὶ νὰ κάμνουν τούμπες, καὶ ἡ



Μόλις ἔβλεπεν ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον, θὰ
ἐπρόφερε τὴν λέξιν Τούμπα!
(Σελ. 111, στήλ. α'.)

Πίσσα μαζί. Οἱ ἄλλοι ἐγελοῦσαν καὶ ἐχειροκροτοῦσαν,
καὶ μετὰ αὐτὴν τὴν βοήν καὶ τὴν εὐθυμίαν ἡ συνεδρίασις τῆς
Κυριακῆς διελύθη.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἴρις.

Β'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τικ-Τάκ, Ποιμενικὴ Φλογέρα.

Γ'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δὸν Κολοκύθας Πάτερως, Κεραυνός,
Τρυγονάκι.

Δ'. ΕΠΑΙΝΟΣ: Ναυσικά, Διδότος, Σοφὸς Πιττακός,
Δομένικος Μιχαήλ Καπέλλος, Κόρη τοῦ Πηλίου, Σα-
τανᾶς, Κέφαλος, Ὀλυμπιονίκης.

Ε'. ΕΠΑΙΝΟΣ: Πυθία, Σημαιοφόρος, Ἐθνικὸς Ὑμνος,
Τρομάρας.

ΣΤ'. ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἑλλησπορτος, Ἦουχο Ἀεράκι, Τρε-
χαρυγεύπουλος, Ἀρβούρος Κοέρ.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πάντες ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν
κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ἀπὸ ὅλα τὰ σφάλματα, εἰς τὰ ὅποια ὑπεπέσατε
ἕως τώρα, ποῖον σᾶς ἐλύπησε καὶ σᾶς ἔκαμε νὰ μετα-
νοήσετε περισσότερο;»

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Ἰουνίου ἐ. ε.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ



Η ΒΡΑΔΥΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Αυτή την ώρα που γλυκά
"Όλη ροδίζει ή δύσι
Και νέαις σκιάς μαγευτικά
"Απλόνουνται 'στη κτίσι,

Μέσα 'στὸν κήπο ἄς τρέξουμε
Ποῦ ἀνθοβολοῦνε οἱ κλώνοι,
Νὰ γύρουμε τὸ μέτωπο,
Νὰ κλίνουμε τὸ γόνυ.

Και μεσ' 'στὰ μύρια ἀρώματα
Ποῦ κάθε ἀνθὸς σκορπίζει
Και μεσ' 'στὰ μύρια χρώματα
Ποῦ ὁ ἥλιος μᾶς χαρίζει,

Ἡ ταπεινὴ μας προσευχὴ
Ποῦ φέρνει θεία γαλήνη,
Ποῦ βγαίνει μεσ' ἀπ' τὴν ψυχὴ,
Εἶν' ἄρωμα κι' ἐκείνη!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΩΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΛΛΗΝ ΜΑΘΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,



ΚΟΥΣΑ προχθές ἔνα κομμάτι συνομιλίας μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ. Ὁ πατὴρ ἦτο ἕνας κύριος ὑψηλὸς καὶ μεγαλοπρεπής, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ, — δὲν τον ἐγνώριζα, — μού ἐφάνη σὰν ἰατρός. Ὁ υἱὸς τοῦ ἦτο νεανίσκος ὡς δεκαεξέτιων, μὲ κομψὴν ναυτικὴν ἐνδυμασίαν, μὲ εὐγραμμὸν σῶμα, διαπλασθὲν προφανῶς εἰς τὰ Γυμναστήρια, καὶ μὲ ὥρατον πρόσωπον, μαρτυροῦν ἰσχυρὰν νοημοσύνην. Τύπος ἐν ἐνὶ λόγῳ συγχρόνου Ἀθηναίου ἐφήβου, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι, μὲ τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς, μὲ τὴν ὑπόξανθον κόμην καὶ μὲ τὰ κανονικώτατα χαρακτηριστικά, ἐπαναφέρουν τὸν κλασικὸν τύπον τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς καλλονῆς.

Πατὴρ καὶ υἱὸς ἔκαμνον τὸν ἐσπερινὸν των περιπάτον περὶ τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου. Ἀπὸ πολλῆς ὥρας, φαίνεται, συνομιλοῦν καὶ συνεζήτουν, θέμα δὲ τῆς συνομιλίας των ἦτο ἡ μελέτη τῶν ἐξετάσεων.

— Πάρα πολλὰ μαθήματα μᾶς ἔχουν φορτώσει, ἔλεγεν ὁ νεανίσκος, μὲ τὸν ζωηρὸν ἐκείνον τόνον τῆς ἀγανακτικῆς, ὁ ὁποῖος εἶνε τόσο οἰκτός εἰς τοὺς μαθητάς· πρέπει κανεὶς νὰ σπάσῃ 'στὸ διάβασμα, διὰ νὰ κατορθώσῃ ἐπὶ τέλους νὰ παρῇ ἐν Ἀπολυτήριον μὲ ἀκλόως.

— Εὐτυχῶς ἔχετε ἀρκετὸν καιρὸν

διὰ μελέτην! ἀπήντησε μὲ τὸ ἥρεμον ὕφος τοῦ ὁ κύριος.

— Τί; ἔνα μῆνα ποῦ θὰ μᾶς ἀφήσουν; Δὲν θὰ μᾶς φθάσῃ οὔτε γὰρ τὰ ἐλληνικά. Ἡ πρέπει κανεὶς νὰ φάσῃ ὅλα τὰ ἄλλα μαθήματα γὰρ νὰ μάθῃ τὰ ἐλληνικά, ἢ νὰ φάσῃ τὰ ἐλληνικά γὰρ νὰ μάθῃ τὰ ἄλλα μαθήματα. Εἶνε κατὰ τι φοβερόν!

— Ὅχι δὲ καὶ τόσο! εἶπεν ὁ πατὴρ μ' ἐμφαντικὸν μειδίαμα. Μία καλὴ θέλησις ἀρκεῖ νὰ τα διορθώσῃ ὅλα. Εἰμπορεῖς νὰ μελετᾷς περισσοτέρας ὥρας, νὰ κοπιᾷς περισσότερον καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃς κανένα μάθημα.

Καὶ κατόπι, μὲ τὴν μεγαλητέραν τοῦ σοδαρότητα, προσέθεσε;

— Ὁ "Εὐλα γὰρ νὰ μαθητὴς ἔχει μὲ γὰλᾶς ὑποχρεώσεις, παιδί μου. Ἡ γλῶσσά μας, ἡ πλουσιωτέρα καὶ ὠραιότερα τῶν γλωσσῶν, εἶνε συγχρόνως καὶ ἡ δυσκολωτέρα. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ γλῶσσα, ἐπειδὴ χρειάζονται καὶ ὅλοι ἐκείνοι αἱ γνώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀποκτῶνται διὰ τῶν ἄλλων μαθημάτων, διὰ τοῦτο ὁ "Εὐλα γὰρ νὰ μαθητὴς, ὁ αἰσθανόμενος τὴν φιλοτιμίαν νὰ κάμῃ τὸ χρέος τοῦ, ὀφείλει νὰ κοπιᾷς περισσότερον, τὸ διπλάσιον ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλον μαθητὴν.

Εἶχα προπορευθῇ πλέον ἀρκετά, ὥστε δὲν ἤκουσα τί ἀπήντησεν ὁ υἱός. Ἀλλ' οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι τοῦ πατρὸς μού ἔκαμαν ζωηροτάτην ἐντύπωσιν καὶ μὲ αὐτὴν ἔμεινα πολλὴν ὥραν.

Πράγματι, ἐσυλλογιζόμεν, ὁ "Εὐλα γὰρ νὰ μαθητὴς ἔχει μεγάλας ὑποχρεώσεις. Ἀπόγονος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, κληρονόμος τῆς ἀθανάτου ἐκείνης γλώσσης καὶ φιλολογίας, τὴν ὁποῖαν ὑποχρεοῦται νὰ σπουδᾷ, ὅχι πλέον ὡς ξένην — ὅπως οἱ μαθηταὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, — ἀλλὰ ὡς ἰδιόκτητον, εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ εὐγενέστερος τῶν μαθητῶν. Ἀλλ' ὅπως λέγουν οἱ Γάλλοι, la noblesse oblige, «δηλαδή ἡ εὐγένεια ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις». Καὶ ἡ πρώτη, ἡ μεγίστη τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ "Εὐλα γὰρ νὰ μαθητοῦ, εἶνε νὰ ἐκμάθῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν γλῶσσάν του. Ἀλλ' ἀκριβῶς διότι εἶνε ἀρχαία καὶ πλουσία ἡ γλῶσσα αὕτη, εἶνε κατ' ἐξοχὴν δύσκολος. Ἄν εἰς τὸν Γάλλον, τὸν Ἰταλόν, τὸν Ἀγγλόν ἢ τὸν Ρώσον μαθητὴν, ἀρκοῦν ὀλίγα ἔτη προκαταρκτικῆς διδασκαλίας, διὰ νὰ μάθῃ φιλολογικῶς τὴν γλῶσσάν του καὶ νὰ τὴν γράφῃ ἀπταιστως, ὁ "Εὐλα γὰρ νὰ μαθητὴς χρειάζεται ὅλα τὰ μαθητὴ καὶ τοῦτο ἂν εἶνε ἐπιμελής, διότι δὲν εἶνε σπάνια τὰ παραδείγματα ἀπογοιτῶν τοῦ Γυμνασίου, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε ἐξ ὁρίων νὰ ὀρθογράψουν οὔτε μίαν ἀπλήν ἐπιστολήν. Ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα, ἡ γλῶσσ-

σά μας, ἀπὸ τοῦ ὁμηρικῆς ἄσματος μέχρι τοῦ Δημοτικῆς Τραγουδιοῦ μας — ὁλοκληρῶν αἰώνων ζωῇ καὶ ἐξέλιξις, — εἶνε μία καὶ ἡ αὕτη γλῶσσα, χωρὶς φραγμούς, χωρὶς περιόδους χωρισμένας.

Ἡ γλῶσσα τὴν ὁποῖαν γράφομεν σήμερον, ὡς καὶ ἐκείνη τὴν ὁποῖαν θὰ γράφομεν εἰς τὸ μέλλον, — διότι ἡ γλῶσσα κινεῖται καὶ μεταβάλλεται αἰωνίως, — ἔχει καὶ θὰ ἔχῃ τὴν πηγὴν τῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν. Ἐκείθεν θὰ μάθωμεν τὴν ὀρθογραφίαν τῆς καὶ κατὰ μέγα μέρος τὴν σύνταξιν τῆς. Περιέχει λέξεις ἀρχαιοτάτας ὁμηρικᾶς, πλησίον λέξεων νέων δημοτικῶν. Εἶνε τὸ ἀπαύγασμα ὅλων τῶν προηγουμένων γλωσσικῶν περιόδων τοῦ ἐλληνισμοῦ. Φαντασθῆτε λοιπὸν τί πληθὺς λέξεων καὶ συντάξεων καὶ τύπων καὶ σχηματισμῶν! Καὶ ὅλ' αὐτὰ ὁ "Εὐλα γὰρ νὰ μαθητὴς ὀφείλει νὰ τα μάθῃ, ἂν θέλῃ νὰ ὀρθογράψῃ τὴν γλῶσσάν του, ὅπως κάθε ἄλλος μαθητὴς. Προσθέσατε τώρα τὴν μεγάλην ἐκείνην φιλολογίαν, τὰ ἀθάνατα μνημεῖα τῶν προγόνων, τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ προσθέσατε τὴν μεγάλην ἱστορίαν, τὰ ἀθάνατα κατορθώματα τῶν προγόνων, τὰ ὁποῖα ἐπίσης ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ καὶ τότε θὰ δυνηθῇ νὰ ἐννοήσῃτε ὅλον τὸ μέγεθος καὶ τὸ βάρος τῆς ὑποχρέωσης, τὴν ὁποῖαν ἐπιβάλλει εἰς τὸν "Εὐλα γὰρ νὰ μαθητὴν αὕτη ἡ ἐὺγενεία τῆς κατὰ γὰρ νὰ μαθητὴς.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν, ἂν ἦτο τοῦτο μόνον, θὰ ἦτο ὀλίγον. Ὁ "Εὐλα γὰρ νὰ μαθητὴς μόνον τὴν γλῶσσάν του, τὴν φιλολογίαν τοῦ καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ ὀφείλει νὰ μάθῃ; Ὅχι δὲν ἀρκεῖ διὰ τὸν βίον ἀπαιτοῦνται καὶ ἄλλαι γνώσεις, ἐπίσης σπουδαῖαι, ἐπίσης ἀναπόφευκτοι. Εἶνε δυνατόν, παραδείγματος χάριν, νὰ παραμελήσῃ χωρὶς ζημίαν τὰ μαθηματικά; ἢ τὴν φυσικὴν; ἢ τὴν χημείαν; ἢ τὴν φυτολογίαν; ἢ τὴν ζωολογίαν; ἢ τὴν κοσμογραφίαν; ὅλας ἐκείνας τὰς θετικὰς γνώσεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἐφόδιον ἀπαραίτητον διὰ πάντα ἄνθρωπον, προπάντων κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτὸν τῆς Ἐπιστήμης; Ἀλλ' ἂν θελήσῃ τελειότεραν ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν, θὰ τὴν ἀποκτήσῃ χωρὶς ὀλίγην φιλοσοφίαν, καὶ θὰ ἡμπορέσῃ νὰ παραμελήσῃ τὴν Λογικὴν, ἢ τὴν Ψυχολογίαν, ἢ τὴν Αἰσθητικὴν; Καὶ δὲν εἶνε ἀκόμη ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μάθῃ τὴν Γενικὴν Ἱστορίαν καὶ μίαν ἢ δύο ξένας γλώσσας, καὶ προπάντων τὴν βῆσιν των, δηλαδή τὰ Λατινικά; Καὶ καμμίαν ὥραϊαν Τέχνην; ὀλίγην Μουσικὴν; ὀλίγην Ζωγραφικὴν; . . . Καὶ ὅπως μορφώνει τὸν νοῦν τοῦ, δὲν πρέπει νὰ μορφώσῃ καὶ τὸ σῶμά του καὶ δὲν θὰ φοιτᾷ διὰ τοῦτο πολλὰς ὥρας καθ' ἐβδομάδα εἰς τὸ Γυμναστήριον;

Ἄ, τίποτε, τίποτε δὲν πρέπει νὰ πα-

ραμελήσῃ ὁ "Εὐλα γὰρ νὰ μαθητὴς, ὁ ἄξιος τοῦ ὀνόματος. Καὶ διὰ νὰ το κατορθώσῃ τοῦτο, ὁ φείλει νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ κοπιᾷς περισσότερον ὅσον ἀπὸ οἱ οὐδ' ἕτεροι. Δὲν πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ μόνον τὴν ἀπόκτησιν γνώσεων ἐπὶ ζημίᾳ τῆς γλώσσης; οὔτε τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης ξηρὰν, ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἄλλων γνώσεων. Πρέπει, δι' ἀγῶνος ἰσχυροῦ καὶ ἐπιμόνου, νὰ τα συμβιβάζῃ, νὰ τα συνδυάσῃ ἀμφοτέρω. Πρέπει νὰ χρησιμοποιοῖ ὅλας τοὺς ὥρας, νὰ θεωρῇ ζημίαν ἀνεπανόρθωτον καὶ τοῦ ἐλαχίστου χρόνου τὴν ἀπώλειαν. Καὶ προπάντων πρέπει νὰ θέλῃ. Ἡ εὐγένεια ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις.

Πλησιάζει ὁ καιρὸς τῶν ἐξετάσεων. Ἦρξεν ἤδη ἡ ἐπίπονος μελέτη. Ἄν ἔλθῃ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ σὰς ἀπελπίσῃ τὸ πλῆθος καὶ ἡ δυσκολία τῶν μαθημάτων καὶ σὰς ἀναγκάσῃ νὰ εἴπητε ὅτι καὶ ὁ ἀθηναῖος συνάδελφός σας ποῦ ἤκουσα εἰς τὸν περίπατον, ἐνθυμηθῇ τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ. Εἶνε ἀρκετὴ νὰ σας δώσῃ τὸ θάρρος, διὰ νὰ ἐξακολουθήσετε καὶ νὰ τελειώσετε θριαμβευτικῶς τὸν ἀγῶνα, — διότι θὰ σας ὑπενθυμίῃ, ὅτι εἰσθε μαθηταὶ Ἑλλήνες!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 148)

— Ὅχι, ἄφησέ το, εἶπεν ἡ Μηλιά· πᾶμε νὰ το πλύνουμε πρῶτα. Ἰδὲς τί ἔχει κολλήσῃ ἐπάνω του! Χρόνια ὀλοκληρὰ θὰ ἦταν ἐκεῖ μέσα!

Τὰ παιδιά ἐβούτησαν τὸ κουτί μέσα εἰς ἕνα μικρὸν λάκκον, ὅπου ὑπῆρχε θάλασσα.

— Τί ἄμμος, τί λάσπη, τί κοιλίδια! Πρέπει νὰ το ἀφήσουμε ἐδῶ λίγη ὥρα νὰ μουσκέψῃ, νὰ μαλακώσουν αὐτὰ καὶ ὕστερα νὰ τα ξύσωμε. Ἐλα τώρα νὰ παίξουμε!

Τὰ παιδιά ἔτρεξαν ὀλίγον εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ὕστερα ἐπέστρεψαν νὰ πάρουν τὸ εὐρημά των. Καὶ ἀφοῦ τὸ ἔτριψαν μὲ δύναμιν, εἶδαν νὰ προβάλλῃ ἡ ἄκρα ἐνὸς μικροῦ κυτίου, χρώματος κιτρίνου, θαμβοῦ ἀκόμη, ἀλλὰ τόσο καλὰ ἐπεξεργασμένου, ὥστε τὰ παιδιά ἀφήσαν κραυγὴν θαυμασμοῦ.

— ὦ! ἰδὲς, εἶπεν ἡ Μηλιά. Σὰ δαντέλλα εἶνε. Τί εὐμορφο κουτί! Ἀρά γε νὰ εἶνε ἄδειο, ἢ γεμάτο;

Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἄδειο, διότι, ἅμα τὸ ἐκινούσαν, ἔκαμνεν ἕνα κρότον, σὰν νὰ εἶχε μέσα χαλικάκια.

— Ἀνοίξέ το, Μηλιά! εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Δὲν μπορῶ νὰ το ἀνοίξω χωρὶς κλειδί.

— Μὰ δὲν βλέπεις ποῦ ἡ κλειδαριά του εἶνε χαλασμένη; Μὰ νὰ κάνῃς μὲ τὸ μαχαίρι σου, θὰ τὴν πετάξῃς.

Πραγματικῶς, ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, ἡ κλειδαριά δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ. Ἡ Μηλιά ἔκαμνεν ὅτι τῆς εἶπεν ὁ ἀδελφός τῆς καὶ ἀμέσως τὸ σκέπασμα ἔσηκώθη, ἐνῶ τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμήν μία ἡλιακὴ ἀκτίς διέσχισε τὰ σύννεφα.

— ὦ! θαμβώθηκαν τὰ μάτια μου! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης.

— Κ' ἐμένα, ἀπήντησεν ἡ Μηλιά. Πετοῦν στίθεσ κάθε λογῆς χρώματος αὐτὰ τὰ γυάλινα πετράδια... νὰ, πότε γίνονται γαλάζια, πότε πράσινα, πότε κόκκινα.

Ἡ Μηλιά ἐπῆρεν εἰς τὴν παλάμην τῆς ὅλα ἐκεῖνα τὰ πετράδια καὶ ἐπειτα τὰ ἄφησε νὰ πέσουν πάλι μέσα εἰς τὸ κουτί. Ἐνῶμιζες τότε ὅτι ἐδλεπὲς ἕνα μικρὸν πύρινον ρυάκιον!

— Ἀμὲ αὐτὰ τὰ πράσινα; . . . ἄμὲ ἐκεῖνα τὰ κόκκινα; ἔλεγεν ὁ Γιαννάκης. Ἰδὲς τί ὥραϊα ποῦ εἶνε! Νὰ, νὰ, ἔχει καὶ κατὰ φουντούκια ἄσπρα. Τρώγονται ἄρα γε;

— Ἄ μπᾶ! αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε μαργαριτάρια. Εἶδα τὴν Ἀννέτα ποῦ ἐφορούσε μιὰ φορὰ τέτοια εἰς τὸ λαιμὸ τῆς. Τῆς τα ἀγόρασε ἡ μητέρα τῆς δύο δραχμῆς, ἀπὸ ἕνα γυρολόγο, ποῦ ἦλθε ἀπὸ τὴ χώρα. Αὐτὰ ὅμως ἐδῶ πρέπει νὰ στοιχίζουσιν τὸ ὀλιγώτερον τέσσαρες δραχμῆς. . . Τί βαρεῖά ποῦ εἶνε! Πᾶμε τώρα ἐπάνω 'στὴ σπηλιά. Τὸ βράδυ θὰ παίξουμε ὥραϊα μ' αὐτὰ τὰ πετράδια. Θανάψουμε κ' ἕνα κερί, νὰ ἰδοῦμε, θὰ φεγγοβολοῦν σὰν ἐκεῖνα ποῦ ἔχει ἡ κορῶνα τῆς Παναγίας, 'στὴν ἐκκλησίᾳ;

— Μὴ βιάζεσαι, εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Στάσου πρῶτα νὰ παίξουμε λιγάκι ἐδῶ. . . Ἐλα, κλείσε τὰ μάτια σου, γιατί θὰ κρυφθῶ.

— Ἐδῶ; μὰ ὑπάρχει μέρος νὰ κρυφθῇς ἐδῶ;

— Ναί, ναί! κλείσε τὰ μάτια σου καὶ θὰ ἰδῇς.

— Καλὰ! τὰ ἐκλείσα.

Ἡ Μηλιά εἶχε κλείσῃ τὰ μάτια τῆς μὲ ὅλην τὴν εἰλικρίνειαν — διότι δὲν ἤθελε νὰ γελᾷ τὸν ἀδελφόν τῆς, — ὥστε δὲν ἔδλεπε τίποτε, ὅταν ἔξαφνα ἀκούει μίαν διαπεραστικὴν φωνὴν καὶ αὐτὰς τὰς λέξεις:

— Μηλιά! Τρέξε! Βοήθεια!

Ἀνοίγει ἀμέσως τὰ μάτια τῆς τρομαγμένη, ἀλλὰ δὲν βλέπει τίποτε. Αἱ φωναὶ ὅμως ἐξακολουθοῦσαν ὁλοένα δυνατώτερας... καὶ ἤρχοντο ὀπίσω ἀπὸ τὴν καλαμωτὴν . . . πλησίον τῆς μεγάλης

ἐκείνης τρύπας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἰσῆρχετο ἡ θάλασσα.

Ἡ Μηλιά ὤρμησε πρὸς ἐκεῖνο. τὸ μέρος, καὶ εἶδε τὸν ἀδελφόν τῆς, πεσμένον κάτω, μὲ τὰ πόδια βυθισμένα εἰς τὸ κενόν, ἐνῶ ἡ ἄμμος κατέρρεε ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του. Εἰς μάτην ἄπλωνε τὰ χέρια τοῦ καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ πιασθῇ ἀπὸ κανένα ξύλο τῆς καλαμωτῆς.

— Μηλιά! θὰ βουλιάξω! ἐφώναζε. Ἐλα γρήγορα!

Ἡ Μηλιά ἐπιάσθη ἀπὸ ἕνα ξύλο καὶ ἐξηπλώθη καὶ αὕτη μὲ προσοχὴν ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον, διότι ἐφοβεῖτο νὰ φεθῇ ὁ λωσδύλου, μήπως μὲ τὸ βάρος τοῦ σώματός τῆς δὲν ἤθελε κάμῃ ἄλλο, εἰμὴ νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν καταστροφὴν.

Κατόπιν ἐπῆρε ἕνα ἄλλο ξύλο, καὶ το ἔτεινε πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς.

— Ἐλα, τῷ εἶπε, πιάσου τώρα καλὰ ἀπὸ τὸ ξύλο, πρόσεξε νὰ μὴ σου φύγῃ καὶ προσπάθησε νὰ σηκωθῇς.

Τότε ὁ Γιαννάκης, μὲ περισσότερον θάρρος ἀφ' ὅσον θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ παιδί τῆς ἡλικίας τοῦ, ἐπιάσθη καὶ μὲ τὰ δύο τοῦ χέρια ἀπὸ τὸ ξύλον.

— Τώρα μὴν κάμῃς τίποτα! προπάντων νὰ μὴ κινήσῃς διόλου τὰ πόδια σου, τῷ ἐφώναξεν ἡ Μηλιά καὶ ἔρχισε σιγα-σιγα νὰ τραβᾷ τὸ ξύλον... Τί ἀγωνίαν ἠσθάνετο ἐκείνην τὴν στιγμήν! Ἀρά γε θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφόν τῆς, νὰ τον τραβήξῃ ὅλως διόλου ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον ἐκεῖνο μέρος; Ὁ Γιαννάκης ἦτο ἀρκετὰ βαρὺς ἄλλα ὁ τρόμος, τὸν ὁποῖον ἔδλεπε ζωγραφισμένον εἰς τὸ προσωπάκι τοῦ, θὰ τὴν ἔκαμνε ἱκανὴν νὰ σηκώσῃ καὶ μεγαλητέρον βάρος.

Καὶ ὅταν πλέον ἠσθάνθη τὸ σῶμα τοῦ Γιαννάκη ὀλιγώτερον βαρὺ, ὅταν εἶδε πλέον τὰ πόδια τοῦ ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπαν, — διότι εἶχε πατήσῃ ἐπάνω εἰς στερεώτερον ἔδαφος, — «ὦ Θεέ μου, Θεέ μου! τί καλὸς ποὺ εἶσαι!» ἐψιθύρισε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ νερόν τῆς θαλάσσης ἐξῆλθεν ὡς πίδαξ ἀπὸ τὴν τρύπαν καὶ ἔκαμε τὸν μικρὸν νὰ διπλασιάσῃ τὰς φωνὰς τοῦ. Ἀλλὰ τὸ νερόν, ἀντὶ νὰ αὐξήσῃ τὸν κίνδυνον, ἀπεναντίας ἦλθε πρὸς βοήθειάν του, τὸν ὥθησε πρὸς τὰ ἐπάνω, καὶ ἐβοήθησε τὴν Μηλιάν νὰ τον θέσῃ ἐν ἀσφαλείᾳ.

Ἄμα ἐνέρεθσαν καὶ οἱ δύο ἐπάνω εἰς στερεὸν ἔδαφος, ἔπεσαν ὁ ἕνας εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἄλλου... Ἀλλὰ ἡ Μηλιά εἶχε συγκινηθῇ καὶ φοβηθῇ πάρα πολὺ. Καὶ μόλις ἐφθασαν εἰς τὴν κλίμακα, τῆς ἐφάνη ὅτι ὁ βράχος ἤρχισε νὰ γυρίζῃ, καὶ ἐλιποθύμησε.

«Μηλιά! ἐφώναξεν ὁ Γιαννάκης. Τί ἐπαθες; Ἐπέθανες; Πέ μου το, γὰρ νὰ πεθάνω κ' ἐγώ! . . . Μηλιά μου! Μηλούλα μου! μίλησέ μου!»

Και ο μικρός έκλαιε. . . Η Μηλιά όμως δεν συνήρχετο· εξέηκολούθει να μένη εκεί· κάτω, ακίνητη, ώχρα. Τότε ο Γιαννάκης έβαλε το κεφάλι της αδελφής του επάνω εις τα γόνατά του και ήρχισε να κλαίη τόσοσ αφθόνως, ώστε τα δάκρυά του έπλημύρηναν ως βροχή χλιαρά, όλον το πρόσωπον της αδελφούλας του. . .

Άρα γε τα δάκρυα αυτά την έκαμαν να συνέλθη; Πιθανόν. Το βέβαιον είναι ότι σε όλιγον ήνοιξε τα μάτια της.

— Ά, εσύ είσαι; είπε καταφιλοῦσα τὸν ἀδελφόν της. — Ω, να ήξευρες πως έτρώμαξα, όταν σε είδα με τα πόδια μέσα εις εκείνην την τρύπαν. Φαντάσου αν τα έχανα και αν έλιποθυμούσα εκείνη τη στιγμή, όπως έλιποθύμησα τώρα! Ω, πάει! θα ήσουν χαμένος!... Το συλλογίζομαι και πάλι μου έρχεται να λιποθυμήσω...

— Ω, μή! μή! ανέκραξεν ο Γιαννάκης.

— Θα ξαναπᾶς λοιπόν άλλη φορά εις εκείνην την τρύπα;... Μου υπόσχεται ότι δεν θα την ξαναπλησιάσης;

— Ά, μή φοβάσαι! Και θα ξεχάσω ποτέ αυτό που έπαθα;

— Μα πως σου συνέβη;

— Ούτε κ' εγώ δεν ήξεύρω. Ήθελα να σου κρυφῶ από πίσω από την καλαμωτή. Εκεί ο ἄμμος ήταν πολύ γλυστερός και έπεσα κάτω με την κοιλιά. Τα πόδια μου όμως δεν άκουμπούσαν πουθενά. Κάνω να γονατίσω και να σηκωθῶ, τίποτα!

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζερρεβραίν
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΒΩΙΔΙ ΚΑΙ ΓΑΙ-ΔΑΡΟΣ

(Μῦθος)

Τὸ βῶδι καὶ ὁ γάϊδαρος μαλλῶναν, Ποῖος ἔχει τὴν περισσότερην σοφίαν; Ἐφώνησαν, ἐδρίζουνταν κ' ἰδρῶναν, Ἀλλὰ χωρὶς ὠφέλειαν κάμνιαν.

Ἐπὶ τέλος ἐσυμφώνησαν κ' οἱ δύο, Πῶς τὸ λειοντάρι, ἂν τυχὸν θελήσῃ, Αὐτό, μετὰ τὸ σοφὸ τοῦ τὸ κρανίον, Τὸ φλογερὸ τοῦς ζήτημα θὰ λύσῃ.

Μετὰ σεβασμὸν κ' οἱ δύο, βαθεῖαν σκυμμένοι, Μπροστὰ τοῦ βασιλεῖ· μιλοῦν τὸν θρόνον Που σοβαρὸς κ' ἀτάραχος προσμένει Κ' εἰρωνικὰς ματιὰς τοῦς ρίχνει μόνο.

Ἐπὶ τέλος ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης Τὸ στόμα καταδέχεται κ' ἀνοίγει; «Φτωχοί, κ' οἱ δύο σας βλάκες εἰσθε [πρώτης!]

Τ' ἀκοῦν αὐτοὶ καὶ ὅπου φύγη—φύγη.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

(Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Pfeffel.)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ



ΕΚΤΩΡ ΤΡΙΑΣ

Βραβευθείς εις τὴν Πέμπτην Κυριακὴν
τῆς Διαπλάσεως.

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 145)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΠΟΛΙΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ
ΠΑΓΟΦΡΑΓΜΑΤΟΣ

Ἄφ' ἧς ὁ Ἀλβράνους ὑπερέβη τὸν φανταστικὸν τοῦτον κύκλον, κείμενον ἐπὶ τῆς γῆϊνης σφαίρας εις ἀπόστασιν 23 1/2 μοιρῶν ἀπὸ τοῦ πόλου, εἰσήλθε τρόπον τινὰ εἰς νέαν χώραν, — χώραν ἔρημον, πλήρη σιγῆς καὶ μυστηρίου, — εις τὴν χώραν τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. . . . Εἶνε μία ἀπέραντος ἔκτασις, ἐκ πέντε ἑκατομμυρίων τετραγωνικῶν μιλίων, ἡ ὁποία ἀπέμεινεν εις τὴν αὐτὴν κατάστασιν, εις τὴν ὁποίαν εὕρισκετο καὶ ὅλη ἡ γῆ μας κατὰ τὴν παγετώδη περιόδον.

Κατὰ τὸ θέρος, ὡς γνωστὸν, εις τὸν Ἀνταρκτικὸν βασιλεῦει αἰωνία ἡμέρα, διότι ὁ ἥλιος, διαγράφων μίαν σπειροειδῆ καμπύλην ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος, δὲν δύνει ποτέ. Ἀλλ' ὅταν δύσῃ, παρέρχονται ὀλόκληροι μῆνες, χωρὶς ναυαγνῆ, καὶ οὕτω τὸν χειμῶνα ἡ νύξ ἐκεῖ εἶνε διαρκής, ὅσον καὶ ἡ ἡμέρα.

Εὐτυχῶς ὁ Ἀλβράνους θὰ διέσχίζε τὴν φοβεράν ἐκείνην χώραν ἐν πλήρῃ ἡμέρᾳ, καὶ τὸ φῶς τῆς θάλασσης ἐφώτιζε διαρκῶς μέχρι τῆς νήσου Τσάλαλ, ὅπου ἄνευ ἀμφιβολίας θὰ εὕρισκamen τοὺς ναυαγούς τῆς Ἰάνας.

Ἄλλος ἄνθρωπος, περισσότερον φαντασιόπληκτος, διὰ πρώτην φοράν ὑπερβαίνων τὸν οὐδὸν τοῦ Ἀνταρκτικοῦ καὶ εἰσερχόμενος εις τὴν χώραν τῶν θαυμάτων καὶ τῶν μυστηρίων, θὰ διετέλει ὑπὸ

τὸ κράτος σφοδρότατης συγκινήσεως, μυρία ὅσα παράδοξα φανταζόμενος, καὶ ἀνυπομονῶν νὰ μαθῇ τί κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ νεφελώδους ἐκείνου πέπλου, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐσκέπαζε τὸν ὀρίζοντα. Ἀλλ' ἐγώ, θετικώτερος πάντοτε, ὅσον καὶ ἂν με εἴλκυε τὸ ἄγνωστον, εἶχα κατορθώσῃ νὰ μείνω ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ πραγματικοῦ, καὶ ἡ μόνη μου εὐχὴ ἦτο: νὰ διατηρηθῇ ἐπίσης εὐνοϊκὸς ὁ ἄνεμος καὶ πέραν τοῦ Πολικοῦ Κύκλου.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ οἱ παλαιοὶ ναῦται τοῦ Ἀλβράνους, ἐξεδήλωσαν ζωηροτάτην εὐχαρίστησιν, μαθόντες ὅτι ὑπερέβημεν τὸν ἐξηκοστὸν ἔκτον παράλληλον.

— Ἐ, πάει πιά! μοι εἶπεν εὐθυμώτατος ὁ Οὐρλιγκερλῆς· τὸν ἀφήσαμε πίσω μας τὸν περίφημον αὐτὸ κύκλον!.. Ἐνα πράγμα μόνον μοῦ ἐκακοράνη, κύριε Ζώρλιγκ! Ὅτι δὲν ἐκάμαμε ὅ,τι κάμνουν εις ὅλα τὰ πλοῖα, ὅταν περνῶν τὸν Κύκλον. . .

— Ἡθέλατε δηλαδὴ νὰ τον βρῆτε ὁ ὑμῖν, καθὼς λέγουν;

— Μὰ ξεύρω κ' ἐγώ... κάτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ... ὅχι βέβαια μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ τέλος πάντων! καὶ ὅχι γιὰ μᾶς, ποῦ τον ἐπεράσαμε τόσες φορές, ἀλλὰ γιὰ σᾶς, ποῦ τον περνᾶτε πρώτη φορά! . .

— Πραγματικῶς, πρώτη φορά 'ς τὴ ζωὴ μου ἐπροχώρησα εις τέτοιον πλάτος, καὶ ἀξίζει νὰ γίνῃ κάτι τί. Ὅριστε λοιπὸν—προσέθεσα θέτων τὴν χεῖρα εις τὸ θυλάκιόν μου, —πάρτε ἓνα δίφραγκο, γιὰ νὰ βρῆτε τὸν Πολικὸν Κύκλον καὶ νὰ πιτῆτε 'ς τὴν ὑγείᾳ μου εις τὸ πλησιέστερον καπηλεῖον.

— Τότε αὐτὸ θὰ γίνῃ εις τὴν Βενέτην ἢ τὴν Τσάλαλ, φθάνει πάντα νὰ ὑπάρχουν καπηλεῖα καὶ ἄρκινες εις τὰ ἄγρια ἐκεῖνα νησιά. . .

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου, ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 4, κατόπι νηνεμίας, ὁ ἄνεμος ἐφάνη τείνων νὰ γίνῃ βορειοδυτικὸς. Τοῦτο θὰ ἦτο ἀρκετὰ δυσάρεστον· ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἔπρεπε νὰ παραπονώμεθα, ἐφ' ὅσον δὲν ἐγίνετο νοτιοδυτικὸς, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο φοβερόν, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ Ἀλβράνους θὰ παρεξέτρεπετο ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ, ἡ τοῦλάχιστον θὰ ἡγωνίζετο πολὺ διὰ νὰ μείνῃ ἐπ' αὐτῆς. Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐξεδήλου κάποιαν ἀνησυχίαν διὰ τὰς ἐπιφόβους ταύτας διαθέσεις τοῦ καιροῦ· ἄλλως τε ἡ ταχύτης τοῦ Ἀλβράνους ὑπέστη ἤδη σημαντικὴν ἐλάττωσιν, διότι ὁ ἄνεμος ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ τὴν ἡμέραν τῆς 4 Δεκεμβρίου καὶ μάλιστα, ἐν τῇ μέσῃ τῆς νυκτὸς τῆς 4 πρὸς τὴν 5, ἐκόπασεν ἐντελῶς.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ πανιὰ ἐκρέμαντο ἀπὸ τὰ κατάρτια ξεφουσκωμένα

καὶ ἀδρανῆ. Μολοντί οὐδεμία πνοὴ δὲν ἐφθανε μέχρις ἡμῶν καὶ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Ὠκεανοῦ ἦτο ἐντελῶς ἀρρυθίδωτος, αἱ παρατεταμέναι κυμάνσεις θαλάσσιου σάλου ἐταλάντευον δεινῶς τὴν γολέτταν.

— Αὐτὴ ἡ φουσκοθαλασσιὰ προμηνύει θύελλαν, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ. Νά, ἀπὸ ἐκεῖ ἔρχεται! προσέθεσεν ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς δυσμᾶς.

— Πραγματικῶς, ὁ ὀρίζων εἶνε ὀμιχλώδης, ἀπεκρίθη. Ἰσως ὅμως ὁ ἥλιος, κατὰ τὸ μεσημέρι, θὰ διαλύσῃ...

— Ἄ, δὲν ἔχει ἐδῶ—πέρα τὴν δύναμιν, οὔτε τὸ θέρος, κύριε Ζώρλιγκ! —Τξέμ!

Ὁ ὑποπλοίαρχος μᾶς ἐπλησίασε.

— Πῶς σου φαίνεται ὁ οὐρανός;

— Δὲν εἶμαι ἡσυχος. . . Πρέπει νὰ ἤμειθα ἐτοιμοὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, πλοίαρχε. Θὰ καταιδῶσω τὰ ψηλὰ πανιά, θὰ ἐτοιμάσω τὴν σταντζέρα καὶ θὰ νοίξω τὸ φλόκο. Πιθανὸν τὸ ἀπόγευμα νὰ ἔχωμεν θύελλαν.

— Πρόσεξε προπάντων, Τξέμ, νὰ διατηρήσωμεν τὴν διεύθυνσιν τὴν ὁποίαν ἔχομεν.

— Θὰ κάμωμεν ὅ,τι εἶνε δυνατόν.

— Ὁ σκοπιωρὸς ἐσημείωσε ἤδη τοὺς πρώτους πλωτοὺς πάγους; ἠρώτησα.

— Νά, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, καὶ ἀπὸ μίαν σύγκρουσιν τοῦ πλοίου μας με τοὺς ὀγκοπάγους, δὲν θὰ ἐβλάπτοντο βέβαια αὐτοί. . . Ἄν λοιπὸν ἡ φρόνησις ἀπαιτήσῃ νὰ παρεκκλίνωμεν δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ, θὰ το κάμωμεν, ἀλλ' ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ.

Ὁ σκοπιωρὸς δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ. Τὸ ἀπόγευμα ἐφάνησαν οἱ ὀγκοπάγοι κινούμενοι βραδέως ἐκ νότου. Δὲν ἦσαν ἀκόμη τόσοσ μεγάλοι, οὔτε τόσοσ ὕψηλοι, καὶ ὁ Ἀλβράνους ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀποφύγῃ εὐκόλως. Ἄν ὁ ἄνεμος τῇ ἐπέτρεψεν μέχρι τοῦδε νὰ διατηρήσῃ τὴν διεύθυνσίν του, ἤδη ὅμως δὲν ἐπροχώρει σχεδὸν διόλου, καὶ, ἐλλείψει ταχύτητος, ἐκυβερνᾶτο μετὰ τινος κόπου.

Εἰς τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν, ἰσχυρὰ ἀτμοσφαιρικὰ ρεύματα ἐπήλθον ἐξαίφνης καὶ συνεκρούσθησαν, ἐνῶ ὁ ἄνεμος ἐπνεεν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα. Ἡ γολέττα συνεκλονίζετο φοβερά, καὶ ὁ ναύκληρος ἠναγκάσθη νὰ προσδέσῃ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὅσα πράγματα ἐκινδύνευον νὰ μετατοπισθοῦν καὶ νὰ κατρακυλίσουν.

Εἰς τὰς τρεῖς ἡ θύελλα ἐξέσπασεν ἐκ δυσμῶν μετὰ μανίας. Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐσειροδέτησε τὸν ἐπίδρομον (μ. π. οὐμ. α. ν.) τὸ ἡμιόλιον ἀκατίου (γ. κ. λ. ἱ. ζ. α. ν. τ. οὐ. ρ. κ. ε. τ. ο. υ.) καὶ τὴν προτονίδα (το. υ. ρ. κ. ε. τ. ἱ. ν. α. ν. τ. οὐ. σ. τ. ἄ. ν. τ. ζ. ο. υ.). Ἠλπίζεν οὕτως νὰ νῶξῃ κατὰ τῆς θυέλλης καὶ νὰ μὴ ριφθῇ πρὸς ἀνατολάς, ἐξῶ τοῦ δρομολογίου τοῦ Βεδ-δελ. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι οἱ πλωτοὶ πάγοι ἔτεινον νὰ συσσωρευθοῦν πρὸς τὸ μέ-

ρος ἐκεῖνο, καὶ οὐδὲν κινδυνώδεστερον δι' ἐν πλοῖον ἢ τὸ νὰ ριφθῇ ἐν τῇ μέσῃ τοῦ κινήτου ἐκείνου λαδυρίνθου.

Ὅσον καὶ ἂν ἐσαλεύετο ἡ γολέττα, τὸ φορτίον τῆς—εὐτυχῶς,—δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ ἐκτοπισθῇ, διότι εἶχον ληφθῇ ὅλαι αἱ ἀναγκαῖαι προφυλάξεις κατὰ τὴν συσκευασίν καὶ τὴν τοποθέτησιν. Ἐπομένως δὲν ἐκινδυνεύαμεν νὰ πάθωμεν ὅ,τι καὶ ὁ Κράμπους, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνατραπῇ, ὡς ἐνθυμίσθη, ἐνεκὰ τοῦ ἐκτοπισμοῦ τοῦ φορτίου του. Ἄλλως τε αἱ ἀντλῖαι τοῦ Ἀλβράνους δὲν ἐξέβλουν οὔτε μίαν σταγόνα ὕδατος· οὐδεμία τῶν ριγωμῶν τοῦ σκάφους καὶ τοῦ καταστρώματος εἶχεν ἀνοιχθῇ, χάρις εἰς τὴν ἐν Φαλκλάνδῃ ἐπιμεμελημένην ἐκείνην ἐπισκευήν.

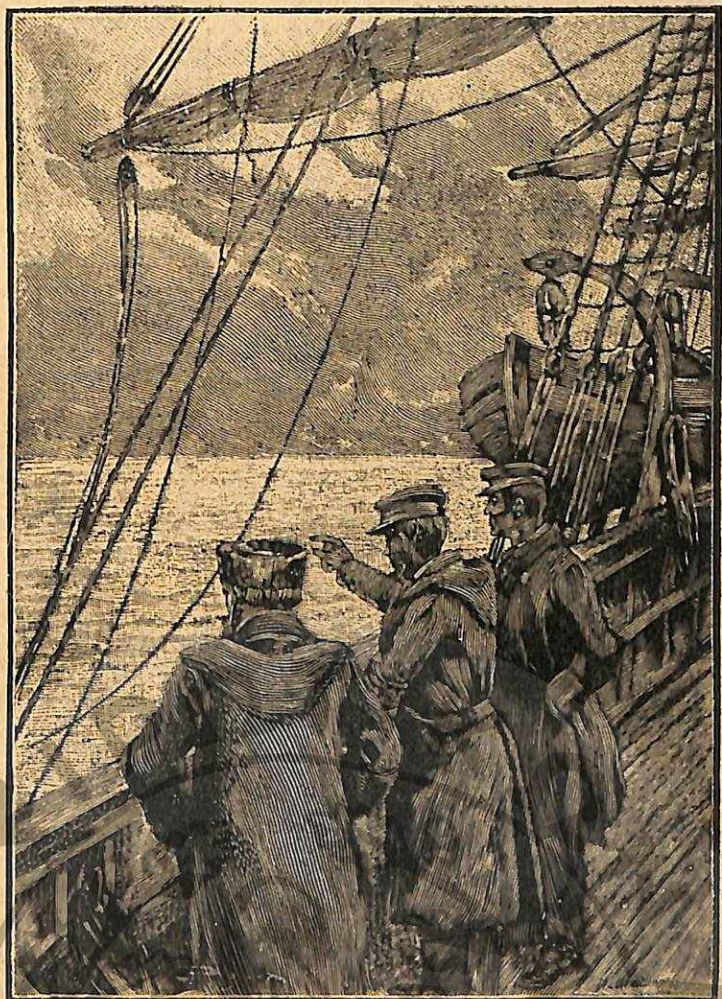
Πόσον θὰ διήρκει ἡ τρικυμία αὕτη, οὔτε ὁ καλλίτερος μετεωρολόγος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ. Εἰκοσιτέσσαρας ὥρας; δύο ἡμέρας; τρεῖς ἡμέρας; Ἄ—δηλον. Οὐδεὶς ποτε γνωρίζει τί τῷ ἐπιφυλάσσουν αἱ ἀνταρκτικαὶ αὐταὶ θάλασσαι.

Μίαν ὥραν, ἂν ἦς ἡ θύελλα κατέλαβε τὸ πλοῖον, ἐπὶ πᾶσιν ἄλλεπάλληλα καὶ ἀκατάπαυστα ἀνεμόδροχα μετὰ χαλάζης, ἡ μᾶλλον χιονοστρόβιλοι. Τοῦτο ἐπέφερε σημαντικὴν κατάρσιον τῆς θερμοκρασίας. Τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυε τριάντα ἐξ βαθμοῦς Φαρενάιτ (20 22 Κελσ. ἀνω τοῦ μηδενός), ἡ δὲ βαρομετρικὴ στήλῃ εἰκοσιεξ δακτύλους καὶ ὀκτὼ γραμμὰς (721 χιλιοστά.)

Ἦτο ἡ δεκάτη ἐσπερινὴ ὥρα, — καὶ λέγω ὅτι π. ε. ρ. ἢ ἐκ συνηθείας, διότι ὁ ἥλιος ἐξηκολούθει νὰ λάμπῃ ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος. Τρόντι, θὰ ἐχρειάζετο περίπου δεκαπέντε ἡμέρας διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἀπογειώτατον σημεῖον τῆς τροχιάς του, καὶ εἰς ἀπόστασιν εἰκοσιτριῶν μοιρῶν ἀπὸ τοῦ πόλου, δὲν ἔπαυε νὰ ἐκτοξεύῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἀνταρκτικοῦ τὰς ὠχρὰς καὶ πλαγείας τοῦ ἀκτίνας.

Εἰς τὰς δέκα καὶ τριανταπέντε, ἡ ἐρμὴ τῆς θυέλλης ἐδιπλασιάσθη. Δὲν ἠθέλησα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν θαλαμίσκον μου, καὶ κατέφυγα ὀπισθεν τοῦ ὑποστέρου. Ὀλίγα βήματα μακρὰν μου ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος συνεζήτησαν. Ἐν τῇ μέσῃ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου θορύβου τῶν μακρινῶν στοιχείων, ἡ φωνὴ τῶν μόλις ἠκούετο· ἀλλ' οἱ ναυτικοὶ εἶνε συνειθισμένοι νὰ συνεννοοῦνται καὶ διὰ νευμάτων.

Ἦτο φανερὸν ἤδη ὅτι ἡ γολέττα ἐ-



«Νά, ἀπὸ ἐκεῖ ἔρχεται! προσέθεσεν ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς δυσμᾶς.» (Σελ. 165, στήλ. α'.)

πλεε νοτιανατολικῶς, πρὸς τὸ μέρος τῶν πάγων, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ τοὺς συναντήσῃ, διότι οἱ ὄγκοι ἐκεῖνοι ἐκινούντο μετὰ ὀλιγωτέραν ταχύτητα ἀπὸ αὐτήν. Διπλὴ κακοτυχία! ἐνῶ ἐξέτρεπόμεθα ἐκ τῆς ὁδοῦ μας, μᾶς ἠπειλεί συγχρόνως καὶ ὁ κίνδυνος τῆς συγκρούσεως. Καὶ ὁ σάλος τοῦ πλοίου ἦτο τώρα τόσοσ ἰσχυρός, ὥστε ἠρχίσαμεν νὰ φοβώμεθα διὰ τοὺς ἰστούς, ἡ κορυφὴ τῶν ὁποίων διέγραφε τόξα εὐρύτατα. Ἐνόμιζες ὅτι ὁ Ἀλβράνους εἶχε κοπῇ εἰς δύο. Ἀπὸ τῆς πρώρας εἰς τὴν πρύμνην, ἀδύνατον νὰ ἰδῇ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

Εἰς τὸ πέλαγος, ὅταν κατέπιπτε τὸ πλῆσιόν μας πελώριον κύμα, ἀπεκάλυπτε

μακρὰν μίαν θάλασσαν τεταραγμένην, ἡ ὁποία ἐθαύετο κατὰ μήκος ἐπὶ τοῦ σποροῦ τῶν ὀγκοπάρχων, ὡς ἐπὶ βράχων ἀκτῆς, καλύπτουσα αὐτοὺς διὰ πυκνοῦ νέφους ἐξ ἀπείρων ψεκᾶδων. Ἐν τούτοις ἠλπίσαμεν ὅτι ἡ τρικυμία θὰ ἐπέσπευδε τὴν ἀποσύνθεσιν καὶ τὴν τῆξιν τῶν πλωτῶν πάγων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων εἶχεν αὐξήσῃ, καὶ ὅα καθίστα ἤδη οὕτω ἐυκόλως τὸν μέγχι τοῦ παγοφράγματος πλοῦν.

Ὅπως δὲ ποτε ἐπρεπε νάντισταθῶμεν κατὰ τοῦ ανέμου. Ἐκ τούτου ἡ ἀνάγκη νὰ τεθῶμεν εἰς ἀντιμονήν, νὰ ἴτρωθερῶσωμεν, ὅπως λέγουσιν οἱ θαλασσοί. Ἡ γολέττα ἠγωνίζετο δεινῶς, προσβαλλομένη πλαγίως ὑπὸ τῶν κυμάτων, βυθιζομένη εἰς τὰ διάμεσα χάσματα καὶ ἀνεγειρομένη εἰτα μετὰ σποδρῶν συγκλονισμῶν. Νὰ φύγωμεν δὲν ἦτο φρόνιμον· ἂν ἐπεχειροῦμεν τοιοῦτόν τι, θὰ διετρέχαμεν τὸν σοβαρὸν κίνδυνον νὰ ἴδωμεν τὸ σκάφος μας πληρούμενον ὕδατος. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ διαταχθῶσιν οὕτω πῶς τὰ ἱστία, ὥστε νὰ μείνωμεν ἀκίνητοι καὶ νάντιπαλαίσωμεν κατὰ τῆς τρικυμίας.

Ὁ ναύτης Δράπ ἐποθετήθη εἰς τὸ πηδάλιον. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐπέδλεπε τὰς κινήσεις. Εἰς τὴν πρῶταν, τὸ πλήρωμα ἤτοι μᾶζοι νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ Τζέμ Βέστ, ἐνῶ ἐξ ἄνδρες, διευθυνόμενοι ὑπὸ τοῦ ναυκλήρου, κατεγίνοντο νάντικαταστήσουν τὸν ἐπιβόρμον διὰ μίας μικρᾶς προτομίδος (σταντζιέρας) τριγώνου ἱστίου ἀπὸ δυνατὸν ὕψος, ἐν σχήματι φλόκου.

Διὰ νὰ δεθῶν αἱ σειραὶ (ἡ μούδες) τοῦ δόλωνος (γὰ μ. π. α. ε.) ἐπρεπε νάνα-ριχθῇ τις εἰς τὸ δίξυγον (κ. ο. υ. ρ. ζ. ε. τ. ο. ν.) τοῦ πρῶτου ἱστίου· καὶ διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐχρειάζοντο τέσσαρες ἄνδρες.

Πρῶτος ἀνῆλθεν ὁ Χούντ· δεύτερος ὁ Μαρτίνος Χόλτ, ὁ ἱστορράφος μας· τρίτος ὁ Μπούρης, καὶ τέταρτος εἰς ἐκ τῶν νεοσυλλέκτων.

Μ' ἐξέπληξεν ἡ εὐκίνησις καὶ ἡ δεξιότης τοῦ Χούντ. Οἱ πόδες του καὶ αἱ χεῖρές του μόλις ἤγγιζαν τὰ σχοινία. Φθάσας εἰς τὸ δίξυγον, ἐπροχώρησεν ἐκείθεν μέγχι τοῦ ἄκρου τῆς κεραίας.

Ὁ Μαρτίνος Χόλτ ἐπροχώρησεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, ἐνῶ οἱ δύο ἄλλοι ἄνδρες ἔμειναν εἰς τὸ μέσον. Καὶ ἐνῶ οἱ τέσσαρες οὗτοι εἰργάζοντο ἐκεῖ-ἐπάνω, ὁ ναυκλῆρος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἤδη ἐτοιμάσῃ τὸ τρίγωνον ἱστίον, περιέμενε τὴν διαταγὴν τοῦ ὑποπλοίαρχου διὰ νὰ το ἀναπετάσῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύελλα ἐμαίνετο μετ' ὅλην τὴν σφοδρότητα. Τὰ σχοινία τῆς ἐξαρτύσεως ἐτεινόντο μέγχι διαρρήξεως καὶ ἐκραδαίνοντο ἠχοῦντα

ὡς χορδαὶ μετὰλλινοι. Ἡ πόρε τις πῶς δὲν ἐσχίζοντο καὶ τὰ ἱστία εἰς μύρια τεμάχια.

Ἀφ' ἧς, σφοδρότατος κλυδωνισμὸς ἀνέτρεψε τὰ πάντα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Μερικὰ βαρέλια, θραυσθέντων τῶν δεσμῶν τῶν, ἐκυλίσθησαν μέχρι τῆς κουπαστῆς. Καὶ ἡ γολέττα ἐκλινεν ἐκ τοῦ πλαγίου τόσον πολὺ, ὥστε ἡ θάλασσα εἰσώρμησεν. Ἐγὼ ἐρρίφην μετ' ὁρμῆν κάτω καὶ διὰ πολλὴν ὥραν δὲν ἠμπόρεσα νὰ σηκωθῶ. Τόσφ μεγάλη ἦτο ἡ κλίσις τῆς γολέττας, ὥστε ἡ ἄκρα τῆς κεραίας τοῦ δόλωνος ἐδυσθίσθη τρεῖς ἢ τέσσαρες πόδας εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς κύματος.

Ὅταν ἡ κεραία ἐξήλθεν ἐκ τοῦ ὕδατος, ὁ Μαρτίνος Χόλτ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο ἀκριβῶς εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄκρον, ἐργαζόμενος, δὲν ἐράνη.

Καὶ ἠκούσθη μία φωνή, — ἡ φωνὴ τοῦ δυστυχῶς ἱστορράφου, παρασυρομένου ὑπὸ τοῦ κύματος, ἐνῶ αἱ χεῖρές του ἐκινούντο ἀπεγνωσμένως ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄρρων.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας ὁ καθηγητὴς ἔρωτᾷ τὴν Αἰμυλίαν Εἰμαρμένην πόσους Πόλους ἔχομεν.

Καὶ ἡ Αἰμυλία Εἰμαρμένη ἀπαντᾷ: — Τὸν Βόρειον, τὸν Νότιον καὶ ἐκεῖνον ποῦ ἐκαθβαλλεῖται ὁ Χριστὸς ὅταν εἰσῇλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Εἰστέλλει ὑπὸ τῆς Πιρ-Πάφ,

*

Ἡ μητέρα τοῦ Γιαννᾶκη ἔκλαιε, διότι εἶχε χάσῃ μίαν δικὴν σπουδαίαν. Καὶ ἄμα ὁ Γιαννᾶκης ἔμαθε τὸ αἶτιον τῆς λύπης τῆς, τῆς εἶπε: — Γιατὶ κλαῖς; Δὲν βάζεις ἐπὶ τὴν ἐφημερίδα μὴ εἰδοποιῇσι πῶς τὴν ἔχασες, νὰ τὴν βροῦμε ἄμειν;

Εἰστέλλει ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας

ΔΙΔΑΓΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

« ΠΡΩΟΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ »



ΔΙΑ νὰ λάβετε μίαν ιδέαν περὶ τῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν ἀφίρει εἰς τὸν ἑλληνα ἀναγνώστην τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Λωρῆ, σὰς παραθέτω τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὸ ἀγαπητὸν μας Τρυγοράκι.

« Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις,

Ἀπὸ κατὰ ἀπαντήσεις σου πρὸς τοὺς συναδέλφους μου Ὀλυμπιονίκην καὶ Ἐκτορα τὸν Τρῶα, ἐνόησα εἰ ἔργον θὰ περιλάβῃ ὁ προσεχὴς τόμος τῆς Βιβλιοθήκης σου. Δὲν εἶνε ὁ «Eco-lie d'Athènes» μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀνδρέου Λωρῆ; . . . «Ὁ, τί θαυμάσιον βιβλίον! Μὲ πόσῃ ἡδονῇ καὶ συγκίνησιν τὸ ἀνέγνωσα—ἂν καὶ γαλλιστὶ! . . . Σὲ βεβαίω, Διάπλασις μου, ὅτι

ἀγρύπνησα ὁλόκληρον νύκτα ἕως νὰ το τελειώσω, διότι μὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ το ἀφήσω ἀπὸ πλεόν τὸ ἔργον. . . . Ἐκεῖνος ὁ Πρῶος, ὁ υἱὸς τοῦ Νικίου, ὁ ὁποῖος διηγείταί τὸν μαθητικόν του βίον ἐν Ἀθῆναις ἐπὶ Περικλέους καὶ τὰς περιπετείας του, — μάλιστα τὴν κλοπὴν ἐκείνην τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Φειδίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνοχοποιήθη ἐνῶ ἦτον ἀσκάς καὶ τόσον ὑπέφερεν ἕως νὰ ποδεῖχθῇ ἡ ἀθώωσις του. . . . ὦ, πῶς μ' ἐμαγνήτισεν αὐτὸς ὁ Πρῶος, πῶς μ' ἐμάγευσεν, πῶς μ' ἔκαμε νὰ τὸν ἀγαπῶ! Σὲ βεβαίω, ὅτι οὕτε ὁ Ἀμύντας καὶ ὁ Περδίκκας, οἱ μαθηταὶ του, δὲν ἤκουσαν ἀπὸ τὸ στόμα του μετ' ὅσον ἐνδιαφέρον τὴν ἱστορίαν αὐτῆν!

Δὲν φαντάζεσαι, Διάπλασις μου, τὴν ἀνυπομονήσιν μου νὰ ἀναγνώσω καὶ ἑλληνιστὶ τὸ βιβλίον αὐτὸ—ἂν αὐτὸ πράγματι σκοπεύης νὰ ἐκδόσθῃ. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἐγὰρ ἐπὶ τῆς διὰ τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ διὰ τὰ αἰσθανθῆ καὶ εἰς τὴν ἐντέλειαν πρέπει νὰ το ἀναγνώσῃ εἰς τὴν γλῶσσάν του. . . . Ὁ σου δῶσω μάλιστα καὶ μίαν συμβουλὴν: Νὰ τυπώσῃ 100,000 ἀντίτυπα. Διότι δὲν ἔστι ὑπάρχει Ἑλληνόπουλο καὶ Ἑλληνοπούλα πού νὰ μὴ το πάρῃ.

Σὲ γλυκοφιλῶ

ΤΟ ΤΡΥΓΟΝΑΚΙ

ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ἐν πρώτοις, ἐν Εὐχριστήριον πρὸς τὸν Ψάλλοντα Ρύακα δι' ὅσα ἔγραψαν ὑπὲρ τῶν Κοριτσιῶν, δείξας ὅτι εἶνε «πολὺ καθὼς πρέπει καὶ μετριοφρονέστερος ἀπὸ δούλου». Αὐτὰ γράφουν καὶ υπογράφουν: ἡ Ναυτοπούλα, ἡ Σαρθὴ Νησιωτοπούλα, ἡ Λευκὴ Φουσταρέλλα, ἡ Χλόη τοῦ Κηρυσσοῦ, ἡ Ἀνθιμμένη Ἀμυγδαλιά, ἡ Ἰωσηφίνα Χάιμαν, ἡ Καρδερίνα, ἡ Αἰχμάλωτος Χελιδὼν καὶ ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα. — Ἡ Ἀργαία Ἀρτεμὶς προσκαλεῖ τὸν Οἰκονομίδην εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Γυμνασιακῆς διὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ πῇ Γυμνασιακὴ Κοριτσιῶν! — Ὁ Ἀσπροποταμίτης ὑπερασπίζεται εὐγλωττῶς καὶ διὰ μακρῶν τὸ φύλον του, ἀντιστρέφον ὑπὲρ αὐτοῦ ὅσα ἔγραψαν τὰ κορίτσια ὑπὲρ τοῦ ἰδικῶν τῶν. — Τὸ Ἑλληνικὸν Δόθημα (ἀγόρι) προκαλεῖ τὴν Ναυτοπούλα καὶ πᾶσαν ἄλλην συνδρομητρίαν μου νὰ συναγωνισθῇ εἰς τὸ Τρέξιμον καὶ . . . νὰ ἰδοῦμε! — Ὁ Δημήτριος Δρίδας ὑπενθυμίζει ὅτι, νὰ μὴν τὰ κορίτσια εἰμποροῦν νὰ παῖξουν καλὴν μουσικὴν (ὅπως εἶπε καὶ ὁ κ. Φαίδων) ἀλλ' οὐδεμία γυνὴ ὑπῆρχε μεγάλη μουσικός, δηλαδὴ συνθέτης. — Ὁ Σπασμῆνος Φεργίτης κάμνει τὴν ἐξῆς σύγκρισιν μεταξὺ συνδρομητῶν καὶ συνδρομητρίων: Ξεσπαθώσαντες 116, Ξεσπαθώσανται 70. — Εἰς τὰς πληροφορίες καὶ Ἀσπασμούς: Συνδρομητὴς 42, Συνδρομητρίαι 33. — Εἰς τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα: Συνδρομητὴς 18, Συνδρομητρίαι 5. Δὲν ἤξεύρω δμοῦ: κατὰ πόσον ὁ Πίναξ εἶνε ἀκριβής, διότι δὲν μοῦ ἔγραψε καὶ ποῖα φυλλάδια εἶχεν ὑπ' ὄψει τοῦ Ὁ Σπασμῆνος Φεργίτης. — Τὸ Ἀρχιζιζάνιον . . . ὦ, εἶνε πολὺ κατεργαράκι καὶ ἄς το ἀφίσουμε ὑπερασπίζε καὶ αὐτὸ τὰ κορίτσια ἀλλὰ μετ' ὅσον παρὰδόνον τρόπον. — Ἡ Φιλοπατρις Ἰάδα, ὑπὲρ τοῦ ἰδίου φύλου καὶ αὐτῆς καταλήγει, ὡς ἐξῆς: «Γράφων τοιαῦτα ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης, ἐπρεπε νὰ εἴπῃ ὡς ὁ Πύρρος ὁ Ἡσιόφωτος: «Ὅταν καταλείπω, ὦ Διάπλασις, κοριττοὺς καὶ ἀγορίους παλαίστραν!» — Ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, ὁ Φιλέλληνας Μικρασιατὴς καὶ ὁ Τρικυμιώδης Μαλέας ὑπερασπίζον ἀδυσπρόπως τὰ κορίτσια, ὁ δὲ τρίτος μοῦ ὑπενθυμίζει καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος ἀγναῖκες μὲν τοὶ πολλοὶ πολλῶν ἀνδρῶν βελτίους εἰς πολλὰν. — Ὑπὲρ τῶν κοριτσιῶν γράφουν ἀκόμη ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα καὶ ἡ Ρωμηοπούλα (ἡ σχυριζομένη τὴν ὅχι ὁ νοῦς ἀλλ' ὁ καιρὸς λείπει ἀπὸ τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα εἶνε φορτωμένα μετ' ἀσχολίας) καὶ ὑπὲρ τῶν ἀγοριῶν τὸ Ἰόνιον Πέλαγος, ὁ Μαραθῶνιος Ἀρμενὸς (μόνον τὰ ἀ-

γόρια λέγει, ὑπερασπίζον τὴν πατρίδα) ὁ πρῶτον Ἀνδρέας Ἀργοναυτὴς (ὁ ὁποῖος ἔμαθε τὴν καλὴν καὶ δὲν μεταχειρίζεται πλέον φουσέκας, ἀλλ' εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ποῖος δὲν μεταχειρίσθη;) ὁ Ἀρατος, τὸ Ἑλληνικὸν Τορπιλλοδόλον, τὸ Ἀντίο Μαστέλλο, ὁ Μπαμ-Μποῦμ καὶ κτλ. Δυστοῖμα πού δὲν ἔχω τόπον νὰ παραθέσω ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰς ὥραιας αὐτὰς ἐπιστολάς. Πρέπει ὅμως νὰ κάμω ἑξαίρεσιν διὰ τὴν πρᾶσαν καὶ εἰρηνικωτέστην Βίγλα, ἡ ὁποία μοῦ γράφει: «Διατὶ νὰ λέγωμεν ὅτι τὰ ἀγόρια εἶνε ἐυπρότερον ἀπὸ τὸ κορίτσια ἢ τὸ ἐναντίον; Ἐγὼ δὲν κάμνω τοιαύτας συγκρίσεις, ἀλλὰ λέγω: «Ὅσοι εἶνε συνδρομηταὶ καὶ συνδρομητρίαι σου εἶνε ἐξυπνότατοι καὶ ἐξυπνόταται» ὅπως δὲ ἀγαπᾷ οἱ δὲ δευτέρω μῆτερα, οὕτω ἀγαπᾷ καὶ τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰς συνδρομητρίδας σὺν ἀδελφίᾳ μου, καὶ χαίρω ἐπίσης ὅταν βραβεύεται καρεῖς, εἴτε ἀγόρι εἴτε κορίτσι.»

Ἐγὼ λοιπὸν παραδέχομαι τὴν γνώμην τῆς Βίγλας καὶ τελειῶν ὡς τελειῶν καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ τῶος Δὸρ Κιχῶτης, ὁ ὁποῖος ἱσχυρίζεται ὅτι καὶ τὰ δύο φύλα εἶνε ἴσα, κηρύσσεται κατὰ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου καὶ ἀναφωνεῖ: Ζήτω ἡ ἰσότης! Ζήτω ἡ εἰρήνη!

Ἡ Βίγλα καὶ ὁ τῶος Δὸρ Κιχῶτης ἔλυσαν τὸ ζήτημα. Πᾶει τώρα, ἐτελείωσε!

Ἀγρυπνε Δράκων, σὰς εὐχαριστῶ δούλει διὰ τὰς φροντίδας, τὰς ὁποίας καταβάλλετε πρὸς ἱδρυσιν Συλλόγου. Βεβαίως καὶ ἡ ἀδελφὴ σου δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου. Ὡς πρὸς τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα, τὰ κεκρυμμένα πρόσωπα πρέπει νὰ ὑποδεῖχθῶν ἕνα ἕνα.

Θαλαμηγὸς Σφακερία, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἐνθυμούμαι κάλλιστα, ὅτι πρὸ μνην μοῦ ἔχεις στείλῃ τὸ ἀντίτιμον τῆς ἀλλαγῆς.

Βεβαίως Ναυτοπούλα, ἀπὸ τὸ Β' Βραβεῖον ποῦ ἔπηρες μέχρι τοῦ Α' τοῦ ὁποῖον ὀνειροπολεῖς, εἶνε ἀκόμη ἕνα σκαλοπάτι. Σοῦ εὐχομαι νὰ τὸ ἀναβῇς καὶ αὐτὸ γρήγορα καὶ . . . νὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον!

Δὲν φαντάζεσαι, Ἀντιστροφίλῃ, πόσον ἐχάρην διὰ τὸ βραβεῖον, τὸ ὁποῖον ἔλαβες εἰς τὴν Ἀνθοδετικὴν Ἐκθεσὶν τῆς Φιλαρμονικῆς, καὶ σοῦ εὐχομαι εἰς ἀνώτερα. Αὐποῖμαι πολὺ ποῦ δὲν ἔχω σήμερον τόπον διὰ καμμίαν πληροφορίαν. Τί νὰ γίνῃ!

Κῶττα, Χόρς, Ἀκριβέ, Ἀλέξανδριδῇ, Μελά, Στριώτῃ, Παπούλια, Καζάκι, Λάπα καὶ Τριανταφυλάκῃ, ὅσοι ἐγράψατε ἢ ὑπεγράψατε τὴν κατὰ τοῦ Ψάλλοντος Ρύακος ἐπιστολὴν, βλέπετε σήμερον, ἀγαπητοὶ μου, ὅτι δὲν εἶνε ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος ἐνόμισεν πρέπον νὰ ὑπερασπίζῃ τὰ κορίτσια. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε ἄξιος μομφῆς ἂν, συγκρατῶν τὸν ἐγωισμὸν του, ἠθέλησε νὰ δελεῇ ἱποτισμὸν καὶ ἀκοροπροσύνῃν, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι. Καὶ ἂν ἕνα κορίτσι ὑπερησπίστο τὰ ἀγόρια, τότε τί θὰ ἐλέγετε; . . . Ἀ, θέλω νὰ εἰμεθα δίκαιοι προπαντὸς δίκαιοι.

Πρὶν ἐτοιμασθῇ τὸ Εὐρετήριο τῶν Μ. Μυστικῶν — τὸ ὁποῖον θάπαιτησιν ἀκόμη πολλὰς ἡμέρας, — δὲν εἶμαι εἰς θέσιν ἀπαντήσω εἰς κανένα ἂν ἐλήθησαν τὰ τετράδιά του, ἂν ἐστάλησαν, ἂν χρεωστῇ ἢ ἂν του χρεωστοῦν. Ὡστε ὅλοι ὅσοι μοῦ κάμουν τοιαύτας ἐρωτήσεις ἄς ἔχουν ὑπομονήν.

Πρῶτος πρῶτος ὁ Λούσιος μοῦ ἔστειλε δρ. 4,30 δι' ἐν ἀντίτυπον χρυσόστονον τοῦ Πρῶου τοῦ Νικίου (ἂν τὸν κλίνωμεν πλέον κατὰ τὴν ἀρχαίαν κλίσιν Πρῶος-αντος, καὶ ὅχι Πρῶας-α, διότι κατὰ τὴν ἀρχαίαν θὰ τὸν κλίνῃ καὶ ὁ Μεταφραστὴς τοῦ βιβλίου.) — Εἰς τὴν ἐκτενὴ καὶ τόσον ἐνδιαφέροντα ἐπιστολὴν τοῦ Λουσιῶν θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές, διότι σήμερον δὲν ὑπάρχει τόπος. Ἀς μάθῃ ἐντούτοις ὅτι εἶμαι καταμαγεμένη μετ' ὅσα ὥραια Πνευματικὰ Ἀσκήσεις, τὰς ὁποίας μοῦ ἔστειλε.

Ὑπὲρ τῆς προτάσεως τοῦ Μικροῦ Τυμπανιστοῦ μοῦ γράφουν ἀκόμη: Ὁ Εὐπατριδὴς Ἀθηναῖος, ἡ Νῆσος τῶν Φαίάκων τὸ Ἰόνιον Πέλαγος (τοῦ ὁποίου πᾶς διαταγμός, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀρχιζιζάνιον, ἐτέλειπε) ὁ Κθαρωδὸς Ἀπολλῶν, ὁ Μαραθῶνιος Ἀρμενὸς, ὁ Ἐμπεδοκλῆς (ἀναμεινόμενος τὸ α' φυλλάδιον τῆς Γ' περιόδου μετ' 16 σελίδας καὶ μετ' ὀλίγων ἐξώφυλλον) ὁ Βύρων Βουτυρᾶς, ἡ Φλέγουσα Χιδῶν (μετ' ἑκατονταπεννῆς ἐπιστολῆς, ἀλλὰ χωρὶς κόμματα) διότι, λέγει, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς κομματικὴ) τὸ Καρὺδι τῶν Ἰνδιῶν, ἡ Ἐρυθρὰ Καμέλια ἡ Γέφυρα τοῦ Νεῖλον καὶ ἄλλοι πολλοί, τοὺς ὁποίους δὲν ἀναφέρω σήμερον δι' ἑλλειψιν χώρου.

Μία ἐπανόρθωσις: Κατὰ λάθος τυπογραφικόν, εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ 53ου Διαγωνισμοῦ παρελείπετο ὁ Κέφαλος, ἔχων λύσεις 42. Ἐπειδὴ διαγινώσκτο εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, ἔχεται τρίτος μεταξὺ τῶν λαβόντων Ἐπαινον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα τῶν, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Φιλαμερικανίδα (Β. Α.) Ἰσπανοαμερικανικὸν Πόλεμον (Α. Κ.) Νῆσον τῶν Φαίάκων (Ε. Μ. Σ.) Κόμητα Κοκοῦν (Π. Τ.) Μαραθῶνιον Ἀρμενίαν (Π. Α.) Μύτιλον τῶν Μαρμαριτοφόρων (Σ. Γ. Ε.) Στράτωρα (Κ. Α. Α.) Μέλαρα Ἀστέρη (Β. Π. Π.) Γέφυραν τοῦ Νεῖλον (Σ. Π.) καὶ Ἀρνη Τὸ ζευγὴν (Γ. Μ.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: Ὁ Ἐφερευνητὴς τῶν Ψευδωνύμων μετ' ὅλην τὴν Δούκισσαν. — Ὁ Τρικυμιώδης Μαλέας μετ' ὅλην Δελφίνα τοῦ Εὐδελίου καὶ Τίρι Λίρι. — Ὁ Δημ. Δρίδας μετ' ὅλην Σπυριδώρα Τσοῦδαλην. — ἡ Ἀργαία Ἀρτεμὶς μετ' ὅλην Ταπεινὸν Ἰορ. Ἀρχιναύαρχον Εὐρυδιάνην, Αἰμυλίαν Εἰμαρμένην, Καραβόγατον καὶ Μερόπην Μαρῖνον. — ἡ Ναυτοπούλα μετ' ὅλην Ψάλλοντα Ρύακα. — Ὁ Ἀνθιμῆνος Μερτέδες μετ' ὅλην Μαγνητικὴν Βελόνην καὶ Ἀργύρην Σαπουνάκη. — Ὁ Μελαγχολικὸς Ναυτιλῶν μετ' ὅλην Κόρην τῆς Ἑλλάδος, Μαρῖαν Καλάρην, Ἀρχιναύαρχον Εὐρυδιάνην, Γ. Ἀρ. γυροπλοῦ καὶ Μίαν Τρελοῦλαν. — ἡ Μοῦσα τῆς Αστρονομίας μετ' ὅλην Νικόλαον Καρβούνην. — Ὁ Εὐπατριδὴς Ἀθηναῖος μετ' ὅλην Γρησιὰν Ἀθηναίαν, Φωτοδόλον Τόζον, Πίφ-Πάφ καὶ Νεράιδαν τοῦ Ἰλισσοῦ. — Ὁ Σκῆπτρον τοῦ Διδὸς μετ' ὅλην Ἑλληνικὴν Σημαίαν. Ἑλληνικὴν Καρδίαν καὶ Ἑλληνίδα Καλλιτέχνίδα. — ἡ Νῆσος τῶν Φαίάκων μετ' ὅλην Ἀψ-Σέβσε. — Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀρθῶν μετ' ὅλην Βασιλείαν τῶν Ἀρθῶν. Μικρὸν Διάβολον, Μακρολέξαν, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα καὶ Λόρδον Βύρωνα. — Ὁ Δ. Ε. Δίπλος μετ' ὅλην Μακρολέξαν καὶ μετ' ὅλην τοὺς ἀδελφούς του, μετ' ὅλην Δημῆτριον Κ. Ζαλακώστην καὶ Μικρὸν Τυμπανιστήν. — Ὁ Γεργαῖος Λέσβιος μετ' ὅλην Ἀρριοτριανταφυλλάην, Φλιν-Φλιν καὶ Μαγεμένην Ἀποφελιάην. — ἡ Παλλήροια τοῦ Εὐρύππου μετ' ὅλην Τρεχαγυρεοπούλον, Τίχ-Τίχ καὶ Μέγαρον Ἀλεξανδρόν. — ἡ Ἐμμεράδα μετ' ὅλην Κάτασπον Ἀράπην, Ταρίαν-Ταρίαν Φροδοτὴς Ἐποχῆς καὶ Ἀνθιμῆνον Λυγαριά. — Ὁ Ρὰς Ἀλλούλας μετ' ὅλην Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Δὸρ Κολοκύνθα, Πάτερην καὶ Πίφ-Πάφ. — Ὁ Ἀγρυπνὸς Δράκων μετ' ὅλην Πατρίδα Σπυριγίτην, Κροκοδείλον τοῦ Νεῖλου, Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Κλέσθην τὸν Φιλομήτορα. — Ὁ Ἀτρώμης Ἑλλήν μετ' ὅλην Ἑφερευμένην Ἑλληνοπούλαν. — ἡ Εὐκράτος Ζώρη μετ' ὅλην Τέττην τῆς Ἀχαΐας καὶ Τσά-

σαν Γελαστήν. — Ὁ Ἀγγεῖλος τῆς Εὐτυχίας μετ' ὅλην Ὁραίαν Ἀνθοδέμνην, Μπουμπουνισμένο Μπαλῶν, Μαρξίσιον τῆς Γαλλόσας, Εὐπατριδὴν Ἀθηναῖον καὶ Τρελὴν τοῦ Δελίου. — Ὁ Οὐρεοπόδων Καταφύγιον μετ' ὅλην Μέλλουσαν Καλλιτέχνίδα, Μικρὸν Τυμπανιστήν, Μοῦσαν τῆς Αστρονομίας Τρεχαγυρεοπούλον καὶ Ἀγχαίαν Ἀρτέμιδα. — Ὁ Σπασμῆνος Φεργίτης μετ' ὅλην Συριατὸν Λουκοῦμιν, Ἑφερευμένην Συριατὴν, Συριατὸν Ἰππότην. Δ. Π. Δρίβαν καὶ Ἀρνη Τσίζωμ. — ἡ Σαρθὴ Νησιωτοπούλα μετ' ὅλην Κόττε Ραπανάκη, Φιλέλληνα Μικρασιατὴν καὶ Σαρθὴν Γαλατομάταν. — Ὁ Ἑλληνικὸν Τορπιλλοδόλον μετ' ὅλην Πατρίδα Σπυριγίτην. — Ὁ Κερναντοδόλος Ζεδὸς μετ' ὅλην Μοῦσαν τῆς Αστρονομίας, Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου Σκῆπτρον τοῦ Διδὸς καὶ Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα. — Ὁ Τίρι Λίρι μετ' ὅλην Αἰχμάλωτον Χελιδόνα, Κυκλωπα Πολύφημον, Ἰππότην τῆς Οὐίγλης καὶ Μαρξίσιον τῆς Γαλλόσας. — ἡ Τροβύχιος Ἀμύνα μετ' ὅλην Μαδρὸν Πρίγκιπα, Τροβύχιον Δούκην Ἀντιγόνην καὶ Μοναχὴν τῆς Πεντέλης ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μετ' ὅλην Ἐται θέλω καὶ Τροβύχιον Ἀμύναν. — Ὁ Συριατὸς Ἰππότης μετ' ὅλην Ζαπτιδα, Τίρι-Λίρι, Λούσιον, Βίγλα καὶ Νεράιδαν τοῦ Ἰλισσοῦ. — Ὁ Ἀρς Τόζε

Σοφὸν Σωκράτην (ἔχει κάθε φυλλαδίου λύσεις χωριστά.) *Εὐκράτορ Ζώνην, Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ* (ἀπεναντίας αἱ ἐπιστολαὶ σου μοῦ φαίνονται τερπνόταται, καὶ μάλιστα ἡ τελευταία.) *Δευκὴν Πόλιν. Καρύδι τῶν Ἰνδιῶν* (βεβαίως δύναται.) *Ἀρχιστρατήγον Μιλτιάδην, Σαρθὴν Νηιοτοπούλαρ* (ἡ ὁποία ὁ-αν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ νησί της, θὰ ἐνθουσιάσῃ ὁ λαὸς της τὰς φίλας δι' ἐμὲ!) *Μὴ μὲ σκοτίζης, Κυκνειορ Ἄσμα, Ἀγγορολογιώτατον* (ἐξέ-χασες τὸ γραμματόσημον τῶν δύο τελευταίων τετραδίων, ὥστε ὀφείλεις 40 λεπτά.) *Ἀρχιζιζάνιον* (πολὺ εὐφυὲς καὶ λογικὴ ἡ ἐπιστολή σου· ἀλλὰ μοῦ φαίνεται δι' κ' ἐγὼ εἶπα τὰ ἴδια καὶ τὸ ζήτημα πλέον ἐξηγητήθη.) *Κεραυνοβόλον Δία, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (διὰ τὰ ταχυδρομικὰ 5 τετραδίων ὀφείλεις 1 δραχμὴν.) *Ἰωάννην Μπουμπουλίην, Ἑλληνοκὸν Διόσημα* (περὶ τῆς ἐρωτήσεώς σου, ἀπήντησα ἥδη εἰς ἄλλους ἀνωτέρω, καὶ συμφορῶσόν σου.) *Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ, Ἀλέξανδρον Τσεκούρα* (εἶπα ὅτι εἰς ταύτας ἐρωτήσεις δὲν ἀπαντῶ ποτέ, διότι τότε δὲν θὰ εἶχαν τελειωθῇ.) *Τίρι-Λίρι* (εἰς κάθε φύλλον μόνον ἀπὸ 5 προτάσεις τοῦ καθενὸς δη-μοσιεύω, διότι δὲν ὑπάρχει χώρος.) *Ἰποβρύχιον Ἀμντάρ. Ναυτοπούλαρ τῆς Ἀνδρόν* (ἔστειλα.) *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου, Ἀτταβί-ριον Ρόδου* (τὸ 17ον ἐστάλη τὸ ἔλαβε;) *Αυ-ρικὸν Ποιητὴν* (τώρα ποῦ εἶνε μικρὸν τὸ φύλ-λον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιεῦνται Κινεζικοὶ Συνδιασμοὶ ἀργότερα ὅταν θὰ μεγαλώσῃ. μά-λιστα.) *Ἀνθιμέτην Ἀμυγδαλίαν* (ἔστειλα, ἀναμένο τὴν λύσιν τῆς Μ. Εἰκόνας εἰς χωρι-στὸν χαρτί.) *Πέτρον Καραῖον* (τὸν ἀναδι-πλασιασμόν.) *Παπαρούνην τῆς Περτέλης* (ὦ, τὸν καίμενον τὸν γάτον σας! . . . καλὰ κά-μνω ἐγὼ καὶ κλίνω τὴν Πίσσαν μου μέσα μό-λις βραδυάσῃ! . . .) *Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν* (ἡ λύσις τῆς Μ. Εἰκόνας θὰ δημοσιευθῇ τὸν Ἰού-νιον, καὶ τότε θὰ μάθῃ ἕκαστος κατὰ πόσον ἐ-πέτυχε.) *Ἀνθιμέτην Μενεξίτην* (αὐτὸς ἀκρι-βῶς εἶνε ὁ σκοπὸς τῶν Διαγωνισμῶν: νὰ ὠφελοῦν) *Ζαππίδα* (μαγευμένην μὲ τὰς μαγικὰς εἰκόνας) *Πλοιαρχὸν Ἀδρ Γκὺ* (ἔστειλα) *Ἰωάννην Καρῶν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 11 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 28 Ἰουνίου

*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας: εἰς φραγκοῦς, ὡς ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Παροράματος διόρθωσις.

Κατὰ λάθος εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου ἐτέθη ἀξίων ἀριθμὸς 221—237 ἀντὶ νὰ τεθῇ 235—251. Χάρις ὁ-μως εἰς τὸν «Χάρτην τῶν λύσεων» τὸ λάθος τοῦτο δὲν θὰ ἐπιφέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν κατὰ τὴν ἐ-ξέλεξιν τῶν ληφθησομένων λύσεων, ἀφοῦ ἐκά-στον φυλλαδίον αἱ λύσεις γράφονται εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου γράφεται καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ φυλλαδίου.

252. Δεξιγρίφος.

Μόνον μὲ μίαν ἴνα, ἂν τὴν διπλασιάσῃς, θεώτητα ἀρχαίαν θὰ δυνηθῇς νὰ πλάσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζοσιμῶ Μισαίου;

253. Στοιχειογόριφος.

Μ' ἀποτελοῦσι μόνον ἑξ στοιχεῖα Καὶ εἶμαι τῆς Ἑλλάδος ἐπαρχία. Ἰὰ τρία γράμματα μου πρὸς τὸ τέλος Εἶνε μικρὸν τοῦ σώματός σου μέλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἱριδος.

254. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε βῆτα, βάλε μι
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμὴ
Ἀπὸ μέρους τοῦ Ναοῦ
Τόνομα ἐνὸς Θεοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακρολέκου

255. Κεκρυμμένον Κυδόμενον.

- 1) Ἡ Κίνα καὶ ἡ Κορέα εἶνε χώραι τῆς Ἀσίας.
- 2) Ὁ Μάιος εἶνε μὴν ἑαρινός.
- 3) Ὁ Ἄρατος καὶ ὁ Νικίας ἦσαν στρατηγοί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Εὐρύμου

256—260. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδῆποτε γράμματος ἐ-κάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάν-τοτε τοῦ αὐτοῦ σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις:
Πάρος, λιμός, μήνη, νόμος, καλός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγορολογιώτατου

261. Φύρδον-Μιγδον.

Ὁ ημικάτας ἐν ὧριτε τὰ γλαδαῦμ ἰάγ αν
ημ ατ πησσά!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δάρτ

262. Γρίφος.

Ο	Σ
1893 1894 1895	1896 1897 1898

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζοσιμῶ Μισαίου;

263. Ἑλληνοδύμφονον.

ααο ε-αουο-ε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατρινοῦ Σπουργιῶ

264. Φωνεντόλιπον.

Ζμν-ρ·μλν-·-κρδς-σχνν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυρταίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 7 Μαρτίου ἔ. ἴ.

111. Ἀλκυών, (Ἀλκη, ὤν).—112. Τὸ μαγ-κανοπήγαδον.

113. ΠΥΘΩΝ 114. Θ
ΘΥΜΟΣ ΗΩΣ
ΠΙΘΟΣ ΓΩΝΙΑ
ΚΙΜΩΝ ΑΝΝΙΒΑΣ
ΑΙΘΡΑ ΑΒΥΣΣΗΝΙΑ

115—119. Ἀγριάνθρωπος. 2, Ἀστραπή.
3 Χειμωνάνθη. 4, Βεελζεβούλ. 5, Μακρολέ-λεκας.—120 ΚΟΥΒΑ. (1, λῦκος. 2, ὄν. 3 παῖλα. 4, ΗΒη. 5, ἐλΔια)

121. Πρακτικὸν γερὸντου γνῶμη νάφικράζε-σαι καλὰ.

ἔχει πράξι: ἔτὰ τοῦ κόσμου, ἔπαθ' ἔμαθε πολλά.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΗΘΙΚΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΙΑΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΥΠΟ Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον

ΠΡΟΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

Ἡ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

Μυθιστορία ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ, βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας,

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Μετὰ προλόγου ὑπὸ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ.

Κομψότατος τόμος ἐκ 400 σελίδων, πλουσιώτατα εἰκονογραφημένος.

Εὐρίσκεται ἥδη ὑπὸ τὰ πιεστήρια καὶ τιμᾶται:

Ἀδետος φρ. 3,80.—Χρυσόδετος φρ. 5.

ΕΚΠΤΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προαγοράσουν τὸ βιβλίον τοῦτο, ἐμβάζοντες τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ

μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου ἔ. ἴ. τὸ βραδύτερον

θὰ θεωρηθῶσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ δικαιοῦνται νὰ πληρῶσουν μόνον φρ. 3, ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ το ἔχουν ἄδետον, καὶ μόνον φρ. 4,30 ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ το ἔχουν χρυσόδετον. Θὰ το λά-θουν δέ, εὐθὺς ἀπὸ ἐκδοθῇ, ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν τελῶν.

Οἱ μετὰ τὴν 15 Ἰουνίου ἔ. ἴ. ἐμβάζοντες τὸ ἀντίτιμον, ὀφείλουν νὰ το πληρῶσουν εἰς τὴν ἀρχικὴν του τιμὴν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐκπτώσεως.

Ὁ ἐγγράφων, ἐκτὸς τοῦ αὐτοῦ του, καὶ τρεῖς ἄλλους συνδρομητὰς—μὴ συνδρομη-τὰς τῆς Διαπλάσεως,—λαμβάνει δωρεὰν ἐν ἀντίτιπον τοῦ «Πρόαντος τοῦ Νικίου.»

Καθὼν παντὸς καὶ πάσης Ἑλληνόπαιδος εἶνε ἡ ἀπόκενσις τοῦ βιβλίου τούτου